REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

OCTOBER 29, 1965 — No. 721 — 21st YEAR OF PUBLICATION

Hervormingsdag 1965

DE STRIJD OM HET BOEK

Dat het woord bijbel niet anders betekent dan: boek, is wel bekend. Het is daarom niet minder merkwaardig.

Alles wat door mensen wordt gezegd of geschreven, moet van titels voorzien worden, anders is het niet uit elkaar te houden. En als de titel pakkend is en de inhoud buitengewoon, dan bestaat er kans dat het bekend wordt in bredere kring en nog een poosje in de herinnering blijft voortleven.

Alleen wat God gezegd heeft, staat bekend, zonder nadere aanduiding, al eeuwen lang, door heel de wereld, als: het Woord. En wat God schreef kent ieder als: het Boek, de Bijbel. Daar is geen andere titel voor nodig.

Dat zegt toch wel iets. Dat zegt iets van het beslag dat het Woord heeft gelegd op de wereld, op hen die er naar luisteren willen, maar even goed op hen die er niet naar luisteren willen.

Dat is trouwens niet zonder veel strijd zo gekomen, en gebleven.

Daar is de Reformatie.

Het Woord was sinds de middeleeuwen en daarvoor teruggedrongen. Het lag begraven onder dikke lagen stof in de muffe, ongebruikte kelders van de kloosters.

Een hierarchie van mensen, die had moeten dienen, door de kerk naar het Woord en het Woord naar de kerk te brengen, het Woord waar je God Zelf ontmoeten kunt, die hierarchie drong zich tussen de kerk en God, tussen de kerk en het Boek.

Niet naar het Woord werd de kerk gedreven, maar in de armen van mannen die het soms wel goed meenden, maar die heel vaak alleen maar jaagden naar baantjes en eer.

Zo lag het Boek bedolven onder stof, en wat de kerk alleen nog hoorde en zag was een hierarchie.

Dat was op de duur niet meer uit te houden. Want deze mensen konden het licht van het Boek niet vervangen, en dus werd het aldoor donkerder.

En een hierarchie van het geeft niet hoe sterke mensen en hoe vol goede bedoelingen, kan de last van de kerk niet verlichten en haar juk niet verzachten. Daarom werd die last al zwaarder. Het ging niet langer meer.

In die dagen heeft God Luther geroepen en Zwingli en Calvijn. De zegen van de Reformatie is van onschatbare waarde geworden.

De Reformatie heeft het Boek weer tevoorschijn gehaald en het afgestoft. De Reformatie heeft mensen die stonden waar ze niet mochten wezen, teruggeduwd, de weg weer opengemaakt. De Reformatie heeft het Boek in de handen van de kerk gelegd, en haar terug gestuwd, weg van mensen terug naar God.

Dat ging ten koste van veel menselijke eer en veel gewaardeerde baantjes, dus niet zonder veel strijd en offers. Bloed en pijnbanken en veel verdriet heeft het geëist. Maar de weg naar de toekomst lag weer open, en een lamp scheen weer op het pad, en het ondragelijke pak was weer van de kerk afgegleden. Sinds de Reformatie kon ze weer verder.

En nu staan we achter die grote strijd om het Boek, alweer verschillende eeuwen. Als nu één ding duidelijk is geworden, dan is het wel dit, dat de strijd om het Boek, de Reformatie niet alleen maar een feit om te herdenken kan zijn. Want de strijd is toen wel begonnen, maar niet beëindigd. Zij gaat vandaag door.

Toen het met het stof niet meer lukte, toen dat van het Boek was afgepoetst toen was er wel weer wat anders.

In de eeuwen na de Reformatie werd geprobeerd om het Boek te begraven onder wetenschappelijke argumenten. En dat bleek goed te gaan.

Vandaag staat het Boek nog in menige boekenkast, open en bloot, maar Zijn mond is gesnoerd. Het wordt weinig meer open gedaan. En als het opengedaan wordt, wordt het nog minder geloofd.

Hoever het Woord ligt begraven onder het stof van menselijk denken, blijkt uit een recent artikel in het weekblad Time. Begraven, niet alleen buiten de kerk, maar ook binnen de kerk.

Professor Thomas Altizer, professor in religie aan een Methodistische universiteit zegt: God is gestorven, in onze tijd, in onze geschiedenis, in ons bestaan. Dat zegt hijzelf. Wat het Boek zegt, hoort hij niet meer.

Professor Paul VanBuren, ook professor in religie zegt: alle spreken over God, ook de mogelijkheid van Zijn weer verschijnen, is filosofisch waardeloos.

En William Hamilton beweert dat de theoloog vandaag geen hoop en geen geloof meer heeft, alleen de liefde is hem gebleven.

In een ander artikel in dat zelfde blad wordt vermeld dat in Maryland, U.S.A. het zweren van een eed bij de naam van God voor een jury niet langer meer erkend kan worden.

God is dus uit de politiek, God wordt uit de school gezet, en nu gaat Hij ook uit het gerechtshof. Waar dit alles heengaat is zonder meer duidelijk. Het Boek wordt niet meer gelezen, het Woord wordt niet meer gehoord. Het ligt bedolven onder nieuwe meningen die, naar men meent daar ver boven verheven zijn.

De strijd gaat door. Als het niet langer de profeet Nietszche is, maar ook de theologen die beweren dat God dood is, dan zijn we verder heen dan aan het eind van de Middeleeuwen.

Maar nu zou het toch wel naief wezen om te menen dat de strijd alleen op dit front gestreden wordt. Dit front ligt namelijk nog al ver van ons af. Zo ver in ieder geval dat we ons er niet al te veel zorgen om maken, terecht of ten onrechte. Maar in werkelijkheid wordt de strijd om het Boek gestreden overal om ons heen.

In de Middeleeuwen was er misschien alleen maar stof. Vandaag is er heel wat meer beschikbaar.

In onze eigen kerk, in ons eigen gezin, in ons eigen leven is die strijd. En het is belangrijk dat we dat weten, dat we klaar zijn met het defensief, dat we aldoor het Boek weer afstoffen.

Er is vandaag zoveel dat beslag op ons legt. Er zijn zoveel dingen te genieten, dat de tijd om intensief bezig te wezen met het Boek, al minder wordt. Besteedt u daar nog wel enige tijd aan?

Het is ook mogelijk om zo hard te werken voor God, dat je geen gelegenheid meer hebt om naar het Woord te luisteren. Maar dat houd je niet vol!

En zelfs als we inderdaad studeren, wat studeren we dan? Er zijn zoveel boeken, meditaties, theologische werken, artikelen. Wordt het Boek daaronder niet begraven? Komen we aan het Woord zelf nog toe?

En zelfs als we luisteren. Er wordt zoveel gezegd. Je hebt de preek en de katechisatie en de vereniging, en een eindeloze rij van sprekers. Vinden we het zo wel goed? En blijft het Boek zelf dan voor ons dicht?

Misschien proberen we soms het Boek te begraven onder onze liefdevolle zorgen. Het moet verklaard worden en behandeld en vertaald en uitgelegd. Je kunt toch de jeugd maar niet zo de bijbel in de handen leggen? Je kunt toch een onbekeerde niet met een Bijbel in de hand heen laten gaan? Dat vertrouwen we niet goed. Daar moeten we zelf bij zijn. We moeten een handje helpen, anders komt het vast nooit tot een bekering.

En het is allemaal best, heel best zelfs. Als we het Boek dan maar niet verdringen, als we dat maar niet uit de handen van de kerk halen, als we het maar niet begraven onder onze verklaringen. En als we maar nooit denken dat het Woord geen kracht heeft. En dat het zonder ons, zonder verklaring een mens grijpen kan en tot de Here brengen.

Blijft tenminste nog één front. De grote wijde wereld, vol van mensen die net hebben leren lezen, of het juist aan 't leren zijn, in de onontwikkelde gebieden van onze wereld.

De deuren van die wereld zijn nog maar net aan het opengaan. De kerk door haar zendelingen heeft daarin een leeuwenaandeel gehad.

Maar nu de deuren open beginnen te gaan, is er een nieuwe strijd. Het is daar een geweldig gedrang. Iedereen wil wel naar binnen, ieder heeft wat aan te bieden. Van allerlei informatie en lektuur is nu beschikbaar.

Zal die geopende wereld straks ook weten van het Boek, van het Woord, zonder nadere titel? Of zullen ze grijpen naar Confidential of naar Playboy? Of zullen ze met een boek van Marx in de ene hand en een geweer in de andere de wereld in brand steken?

Dat hangt van ons af. Van u en mij. Dat hangt hier vanaf of we alleen maar de Reformatie herdenken en verder trots op onze lauweren rusten. Of dat we de strijd willen voortzetten.

De strijd om het Boek.

Uit alle macht.

Op alle fronten.

JACK QUARTEL.

Sinds Castro aan tegenstanders van zijn bewind toestaat om Cuba te verlaten, met achterlating van al hun bezittingen komen dagelijks vluchtelingen in Florida aan. Deze personen en kinderen werden door een schip van de U.S. Coast Guard opgepikt in de Florida Straits, nadat zij met een wrak bootje van Cuba waren vertrokken. De vrouw rechts beneden draagt een kaartje "diabetic". Dienstplichtige jonge mannen mogen het rijk van Castro niet verlaten.

Duitse Democratie

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Democratie is een zeer moeilijke regeringsvorm. Vandaar dat onontwikkelde volken pas kunnen leven onder een soort eenhoofdig bewind, waarbij van volksinvloed weinig of niets te bespeuren is. Men zie naar het gebeuren in Indonesië. En inderdaad, democratie, naar het woord van Lincoln een regering van het volk, voor het volk en door het volk, vereist zulke grote gaven van verstand en hart, dat een volk wel een grote mate van staatkundige ontwikkeling moet bezitten om er mede te kunnen werken.

In de eerste plaats vereist democratie, dat de een de overtuiging van de ander, mits deze naar de regels van het democratische spel wil volgen, als aan de zijne gelijkwaardig beschouwt.

In de tweede plaats moet men kennen de deugd van de zelfverloochening. Zo ging Churchill in August 1945 rustig plaats maken voor de leider van de winnende partij Attlee, hoewel hij zeker wist, dat deze regeerder van hem de mindere was.

In de derde plaats moet men de minderheid toerusten met alle rechten, die nodig zijn, om de minderheid de kans te geven meerderheid te worden

In de vierde plaats moet men er naar streven eigen belang van eigen partij ondergeschikt te maken aan het belang van het geheel

En tenslotte moet men van te voren er voor zorgen, dat er jongeren klaar staan, om de plaats van de ouderen in te nemen Daar hapert het nog wel eens aan. Zo zijn wij er zeker van overtuigd, dat de huidige moeilijkheden in de antirevolutionaire partij voor een groot gedeelte veroorzaakt zijn, doordat voor de tweede wereldoorlog de toenmalige leiders zich krampachtig verzet hebben tegen het opkomen van bekwame jongeren. Daardoor is er een grote kloof ontstaan tussen de generatie van voor 1940 met hen, die op het ogenblik hun plaats opeisen in het landsbestuur.

Het spreekt van zelf, dat een democratie gebaat is met gerijpte ervaring. Vandaar dat jonge democratieën vaak zo tobben of een regelmatig bestuur te verkrijgen. Misschien is de grondwet keurig geconstrueerd, maar men moet ook de wijsheid bezitten, om er mee te werken. Geleidelijk moeten er ongeschreven regels ontstaan, parlementaire conventions, die de weg wijzen naar een zoveel mogelijk schokvrij bewind. En toen de bezettende mogendheden aan West Duitsland vergunning gaven zich democratisch te organiseren, hielden velen het hart vast, omdat men het Duitse volk niet rijp achtte voor democratie.

Bezien wij thans het verloop van de staatkundige crisis, die op de uitslag van de September verkiezingen is gevolgd.

Door een ingewikkeld systeem van zeteltoewijzing, waarbij de kleine partijen, maar moeilijk aan de beurt komen, bleken drie partijen zetels te hebben verkregen. In de eerste plaats de christen democratische unie en de zusterpartij in Beieren, die de naam draagt van christelijk sociale unie, die gezamelijk iets minder dan acht en veertig procent en de liberalen bijna tien procent van de stemmen.

PROF. LUDWIG ERHARD

Kanselier van West-Duitsland en leider van de Christen Democratische Partij.

Nu late men zich door de namen van de partijen niet in de war brengen. De twee christen democratische partijen zijn na de oorlog gevormd, voornamelijk als tegenweer tegen het toen dreigende communisme. Vandaar dat Rooms Katholieken en Protestanten hier samenwerken, een ideaal, dat ook velen in Nederland bekoort. Verder zijn deze partijen tenminste krachtens hun program sterk gekeerd tegen het nationaal socialisme. Verder is men zeer sterk op het westen georienteerd en verdedigt men sterk het nieuwe Europa, dat dan een federalistisch karakter moet dragen. Adenauer was jarenlang de leider, maar hij heeft verzuimd een team te vormen van jongeren, die op eigen kracht en met eigen inzicht tijdig de leiding te kunnen overnemen. En nu dit toch geschiedt, ziet men het verdrietige verschijnsel, dat de oude staatsman voor en achter de schermen de nieuwe leider Erhardt het leven zuur tracht te maken.

De sociaal democraten hebben alles gedaan om bij deze verkiezing de sterkste partij van Duitsland te worden. Dat is niet gelukt. Nog veel minder hadden zij de absolute meerderheid. Vandaar dat de beslissing kwam te liggen bij de liberalen. Deze hadden tijdens het vorige bewind een coalitie gehad met de christen democraten. Maar allerlei strubbelingen van persoonlijke aard maakte de voortzetting van deze coalitie moeilijk.

DR. E. MENDE

Leider van de Duitse Liberale Partij.

In de eerste plaats is daar de positie van de Beierse politicus Strauss. Nog niet zo lang geleden heeft deze een vreemde rol gespeeld, toen het lastige Duitse blad De Spiegel bepaalde publicaties had gedaan. Vandaar dat de liberalen, die steeds de vrijheid van het woord willen verdedigen, tegen Strauss onoverkomelijke bezwaren hebben.

Daarom heeft Strauss het initiatief genomen van een aanval op Mende, de leider van de liberalen. Deze was tot nu toe minister van de zaken, die de eenheid van Duitsland betreffen. De omvang van het department was niet groot, maar de aard der vraagstukken was belangrijk. De liberalen beschouwen het als een persoonlijke belediging, indien Mende niet zijn post behield. Zelfs weigerden zij aanvankelijk voor Mende een veel belangrijker post te accepteren. Men wil en zal niet door Strauss verdreven worden van een plaats die men bezat. Nu hebben de christen democraten de steun van de liberalen nodig. Daarom kunnen deze eisen stellen. Zelfs hebben de liberalen gedreigd de fracties van de C.D.U. en de C.S.U. niet als een fractie te beschouwen, waardoor de socialisten de sterkste fractie zouden vormen.

Dat alles is nog te moeilijker, omdat men in de Duitse Bondsrepubliek niet een souverein kent, die boven de partijen staat. De president, hoe achtenswaardig als persoon hij moge zijn, bezit te weinig bevoegdheden en te weinig traditie om zijn gewicht in de schaal te leggen. Bovendien kent men in Bonn nog niet de mogelijkheden van een extra parlementair kabinet of een zakenkabinet. Daarvoor is de democratie nog te jong.

Terwijl wij dit schrijven is nog niet bekend, welke oplossing Erhard gekozen heeft. Wel weet men, dat er een oplossing is aanvaard, waarbij geen van de partijen haar gezicht heeft verloren. Is dit het geval, dan is er hoop voor een gunstige ontwikkeling van de Duitse democratie, omdat deze dan in staat blijkt te zijn persoonlijke en partij belangen te doen achter staan bij het belang van het geheel.

Indien toch een langdurige crisis zou hebben ontstaan, zou dit zeker winst hebben bezorgd aan de extremisten van links en van rechts, de communisten en de nationaal socialisten, die bij de verkiezingen grote klappen hebben gekregen.

Beelden van en uit

NEDERLAND

☆

REGERING EN PARLEMENT

Het Kabinet van "sterke" mannen is op meer verzet in de Tweede Kamer gestuit, dan verwacht werd. Zowel bij de oppositiepartijen als bij de fracties, wier geestverwanten zitting hebben in het ministerie. Dit bleek bij de algemene beschouwingen over het regeringsprogram.

Uiteraard verklaarden de heren **Nederhorst, Schmelzer en Roolvink**, resp. leider van de P.v.d.A., R.K. en A.R. fracties, zich accoord met de forse aanpak van de Regering en sprak de heer Roolvink van een moedig dekkingsplan, doch het verzet is voornamelijk in drie punten samen te vatten:

1e. de uitgavenvermeerdering is een teveel in één keer;

2e. sommige verhogingen der indirecte belastingen, b.v. op textiel en schoeisel, die 240 miljoen moeten opbrengen, vallen niet in goede aarde;

3e. de belasting-spaarbrieven, die eerst in 1972 moeten worden uitbetaald, bieden geen soulaas en stellen volgende Kabinetten voor verplichtingen, die zij moeilijk kunnen overzien.

Financieel gescharrel, zei de heer Roolvink, waar we niet aan meedoen.

Bij deze algemene beschouwingen concentreerde de aandacht zich op de zeer hoge uitgaven en de voorgestelde dekkingsmiddelen en raakten andere belangrijke punten uit de Troonrede geheel op de achtergrond. Niet Cals, de minister-president, doch **Vondeling**, de minister van Financiën, was de centrale figuur bij dit debat.

En het is hem zeker toevertrouwd.

Hij heeft met overtuiging en kennis van zaken het beleid van het Kabinet verdedigd en in de huiskamers heeft het Nederlandse volk via de televisie en radio het verloop kunnen volgen.

Menigmaal schalde de lach door de zaal en ook nu bleef, ondanks de verschillende inzichten, de goede sfeer bewaard. We hebben het in 't verleden wel eens anders meegemaakt.

De opmerking, dat onze economie een zo forse stijging van de rijksuitgaven (3 miljard gulden) moeilijk kan verdragen, werd door de heer Vondeling niet gedeeld. Ook ditmaal werd de prognose van het Centraal Planbureau als basis gebruikt.

Het economisch toekomstbeeld zag de minister als zeer gunstig. Tegenover de heer **v. d. Mei** (C.H.), die de zaak somberder inzag, zeide de minister: "Het is verkeerd om elkaar een crisisstemming aan te praten als daarvoor geen enkele reden is."

De uitgavenstijging en de verhoging van de indirecte belastingen werden vanzelfsprekend ook in verband gebracht met de daaruit ontstane druk op het loon- en prijspeil en het gevaar van een verdergaande inflatie.

In de miljoenennota werd aangenomen, dat een hogere besteding door de overheid en het "afromen" van de particuliere consumptie een remmende werking op de inflatie zal hebben. De heer Roolvink bestreed de minister met een knap betoog, waarin hij duidelijk maakte, dat men het zelfde geld niet twee keer voor verschillende doeleinden kan gebruiken.

Als de Staat belangrijk hogere uitgaven doet, zitten daarin toch ook impulsen, die tot een eventuele prijsverhoging leiden.

Het is jammer, dat door de huidige methode van behandeling, het ingaan op de opmerkingen van elke "geachte" afgevaardigde, een goed uitgebalanceerde discussie over zulk een belangrijk punt niet wel mogelijk is. De leden van de Kamer verwachten aandacht voor hun opmerkingen, ook al hebben die niets om de hakken. Daardoor werd speciaal de dupliek van minister-president Cals een weinig samenhangende en indrukwekkende verdediging.

Wat hij de Kamer mededeelde in antwoord op de critiek op de verhoogde omzetbelasting op textiel en schoenen, kan een retireren inhouden.

Het Kabinet zal zich ernstig beraden over een eventuele vervanging daarvan door andere dekkingsmaatregelen en voorts nagaan, of de hoogte van het uitgavenniveau door besnoeiing of temporisering te drukken valt.

Minister Vondeling, daarna sprekend, was reëel genoeg door te zeggen er weinig van te verwachten. Hij verzekerde de Kamer, dat er geen alternatieve oplossingen zijn die helemaal geen pijn doen, die geen invloed hebben op de kosten van het levensonderhoud en geen bedrijfstakken schaden.

De fractie van de V.V.D. had een plan ingediend, verdedigd door de heer **Joekes**, om een miljard te bezuinigen. De Kamer had er geen oor naar en eerlijk gezegd, het was ook weinig reëel.

Maar als een minister van Financiën zegt op een totaal budget van 18 miljard geen 240 miljoen te kunnen bezuinigen, althans te beperken, geeft hij gewoonweg blijk van het niet te willen.

Er loopt een rode draad door heel deze miljoenennota, zei de heer **Beernink** (C.H.). De minister-president, gesteund door de heer Roolvink, ontkende dit. Och nee, men kan natuurlijk met de heer Nederhorst zeggen, als dit zuiver socialistisch beleid was, zou er van verhoging van indirecte belastingen geen sprake zijn, doch ging de verlaging der directe belastingen niet door en zouden deze eventueel nog verhoogd worden, o.a. door vermogensbelasting. Hij komt dan dicht in de buurt van de communist **Bakker**, die de eenvoudige raad geeft het geld te halen waar het zit. Och ja, waarom niet. Nu reeds wordt zo ongeveer 70% van de hoge inkomens door de directe belastingen afgeroomd. Er kan nog wel een schepje op. Maar dan is het beter mooie frasen over "vrijheid in gebondenheid", die de heer Nederhorst nu debuteerde, maar achterwege te laten.

Duidelijk is dat de richting waarin de politiek zich beweegt, een steeds sterker staatssocialistisch karakter krijgt. Ook in Christelijke kring vindt dit instemming. Men gebruikt daarbij wel een zwaarwichtig, doch overigens weinigzeggend argument, n.l. de veranderde tijdsomstandigheden vragen dit.

We dienen nu het beraad van de Regering af te wachten. Gezien de ernstige bezwaren van de Kamer zal men waarschijnlijk de verhoging van de omzetbelasting op textiel en schoeisel wel vervangen.

Moties van de heren Geertsema (V.V.D.) en Beernink (C.H., die resp. uitspraken een opnieuw aanvaarden van de "structurele norm" volgens welke rijksuitgaven niet sneller mogen stijgen dan de groei van het nationale inkomen en een eventuele temporisering van de uitgaven, werden verworpen.

De heer Cals, een geroutineerd parlementariër, vroeg de medewerking van de Volksvertegenwoordiging, "om tot een oplossing te komen, die de Kamer in staat zal stellen ons program ten volle te steunen." Meer slim dan gemeend, dachten wij zo, na dit tweedaags debat te hebben aangehoord.

Immers, gemeenschappelijk overleg betekent "geven en nemen". Doch van de kant van de Regeringstafel was die bereidheid niet groot. Nog altijd geldt: het kraantje dicht, d.w.z. de Kamer moet maar slikken, wat het Kabinet wil.

Je bent nu eenmaal niet voor niets een Kabinet van sterke mannen!

* * *

Gaarne en van harte accoord met het voorgenomen huwelijk van Prinses Beatrix met de heer Claus von Amsberg, zegt de grote meerderheid van de Tweede Kamer in het voorlopig verslag op de wetsontwerpen tot naturalisatie van Von Amsberg en de toestemming van het huwelijk.

Een zevental leden van de P.v.d.A.-fractie zal tegenstemmen, alsmede de P.S.P. en misschien nog enkele anderen. Intussen is een handtekeningsactie in het land aan de gang, waarbij bezwaren tegen het huwelijk worden ingebracht.

Het Nederlandse - volk echter heeft zich spontaan uitgelaten tijdens de verloving en daarna.

Van een "koningskwestie" is dan ook geen sprake.

Cn.

A GIFT FOR SOMEONE NEAR or DEAR!

☆ Books ☆ Plaques
☆ Bibles ☆ Records
☆ Cards ☆ Huguenot Cross
☆ Church and Sunday School Supplies

Phone or Write

The Book & Gift Shop

Mr. L. Krijgsman
95 Canter Blvd.
OTTAWA, ONTARIO

CANADA

Zorg ervoor dat Uw Staatsburgerschap juist geregistreerd wordt

Het gebeurt vaak dat een bewijs van Canadees Staatsburgerschap absoluut vereist is. Deze kwestie is te belangrijk om te verwaarlozen. Wees er absoluut zeker van.

Bijvoorbeeld, sinds 1 januari 1947 verkrijgt een getrouwde vrouw **niet** automatisch het Canadese staatsburgerschap wanneer haar man Canadees staatsburger wordt. Kinderen van genaturaliseerde Canadezen (behalve als ze in Canada geboren zijn) worden geen Canadese staatsburgers als hun ouders of voogden dat niet voor hen aanvragen.

U kunt U laten inlichten omtrent het verkrijgen van Canadees staatsburgerschap door te schrijven aan het naaste Court of Canadian Citizenship. Of, als U dat beter uitkomt, aan:

The Registrar of Canadian Citizenship,
Department of Citizenship and Immigration,
Ottawa, Ontario.

Courts of Canadian Citizenship zijn gevestigd in: Moncton, N.B., Montreal, P.Q., Ottawa, Toronto, Hamilton, St. Catharines, Kitchener, London en Windsor, Ont., Winnipeg, Man., Edmonton en Calgary, Alta., en Vancouver, B.C.

J. R. Nicholson

Minister van Burgerschap en Immigratie

LEZERS SCHRIJVEN

POLITIEK OP DE MANNENVERENIGING

Mijnheer de redakteur,

Onder "Mannenpraat" (sept. 24) schrijft Mr. Overgaauw onder meer: "D.V. op 8 november a.s., als we weer naar de stembus zullen gaan, zullen wij als voorheen weer voor de vraag staan, wat te doen en op wie te stemmen. Mr. Overgaauw komt tot de conclusie, dat het heel moeilijk zal zijn om ons aan te sluiten bij een bestaande politieke partij en in die partij ons christen zijn te beleven.

Met die gedachte kunnen wij ons verenigen. Maar wat dan? Wij kunnen contra alles zijn, maar door ons van stemming te onthouden, kunnen wij niets bereiken en ook geen verandering in de situatie brengen. Niet-aansluiting bij een politieke partij sluit toch niet iedere vorm van samenwerking uit? Met Mr. O. zien wij met verlangen uit naar een eigen politiek tehuis. Met Groen's woord inzake ons isolement in gedachten zullen wij bereid zijn tot samenwerking met behoud van eigen beginsel.

Ons streven zal gericht moeten blijven op de vorming van een eigen Christelijke politieke partij. Maar zover zijn wij nog niet. Wat wij op 't ogenblik wel kunnen doen is onszelf voorbereiden. Wij moeten trachten bij andere canadese christenen hiervoor belangstelling te wekken. In ieder geval moeten wij niet trachten een Chr. Ref. politiek verbond, of hoe men het ook maar noemen wil, in het leven te roepen.

Om dit te bereiken, moeten wij onszelf eerst goed toerusten. Wat zegt het Woord van God voor het staatkundig leven? Voorts zullen wij een program moeten hebben, waarin uitkomt, wat wij onder christelijke politiek verstaan. Daartoe zullen wij mensen nodig hebben, die bekwaam zijn om hierin leiding te geven. Wij zien niet voorbij wat wij reeds hebben en ook in Calvinist-Contact worden de lijnen menigmaal zuiver en scherp getrokken. Maar een beperkt aantal personen kan ook niet alles, en goede theologen zijn niet altijd goede staatslieden.

Wat ons interesseert is niet direct wat wij in de toekomst kunnen gaan doen, maar wat wij nu kunnen doen.

Het onderschrift van Mr. Schinkel onder Mr. O.'s artikel geeft weer waar ik reeds lang over gedacht heb. Zouden wij maar niet een beetje aan politiek gaan doen op onze mannenverenigingen?

Om in de toekomst klaar te zijn, moeten wij zorgen er in te komen. Wij zullen ons aan de studie moeten zetten, en daarin kan de M.V. ons goede diensten bewijzen. Niet alleen zij het slechts weinigen onder ons, die van christelijke politiek weten, maar er heerst ook een tamelijk grote onverschilligheid voor wat God op dit gebied van ons vraagt. Meestal gaat het alleen om de vraag: "waar word ik het beste van?"

Laten wij toch beginnen. De vragen en onderwerpen liggen voor het grijpen. Het zal onszelf en ook onze naaste ten goede komen.

Auburn, Ont. — J. C. Bakelaar

Mijnheer de redakteur,

Onlangs schreef mr. Cnossen, "Politiek is overal mijn vriend", en hij gaf ter overweging om de ideeën van Rev. Vrieze te laten doorwerken.

Mr. Overgaauw heeft daar verder op doorgeborduurd.

Het gevolg zal moeten zijn, dat wij aan onze innerlijke stem gehoor geven en dat wij aan het werk moeten. Mr. O. herinnert aan Groen van Prinsterer, de "veldheer zonder leger". Dit behoeft hier nog niet eens het geval te zijn. Gezien het doorzettingsvermogen der immigranten op gebied van kerkbouw en scholen, mogen wij op politiek terrein verwachten, dat er ook iets bereikt kan worden.

Laten wij onderschrijven wat Mr. Schinkel onder Mr. O's artikel schreef: een beetje aan politiek gaan doen op onze mannenverenigingen.

Ik kom nu zelf in de knijp, want hier hebben wij alleen een Engels-sprekende M.V. De leden hebben de vroegere jaren in Holland niet gekend. Toen er om allerlei dingen gevochten moest worden. Denk maar eens aan schoolsubsidie en gelijkstelling van onderwijs.

Onze kamerleden waren steeds in de weer.
Totdat de Minister zei op een keer
Uiteindelijk hebben jullie ook nog gelijk.
Mensen, wat waren wij toen ineens rijk.
Ons volk kreeg daardoor gelijke rechten
Dat was de kroon op al hun vechten.

Maar zoiets komt niet vanzelf. Er moet worden gebeden en voor gestreden worden.

Maar hoe? Mr. Schinkel schrijft dat de liefde voor het verenigingsleven blijkbaar aan het tanen is.

Of ouderlingen aan dit verschijnsel iets kunnen doen, is voor mij een vraag. Hoe kunnen ouderlingen, die nimmer iets gevoeld hebben voor een M.V. hier iets aan doen? Is het niet opmerkelijk, dat er zo weinig animo gevonden wordt bij degenen, die het zo nodig hebben bij hun ambtelijk werk om zich te verrijken in schriftkennis en wat er zo al meer ter sprake komt bij het huisbezoek? Veel daarvan wordt juist op de M.V. behandeld.

Ook nadat zij gekizen zijn, ziet men hen slechts sporadisch op de vergaderingen.

Ik hoop, dat ik hiermede meer van onze mannen heb kunnen overtuigen van het nut van onze verenigingen. Inderdaad, laten wij ook een beetje aan politiek gaan doen. Als uitvloeisel daarvan zie ik dan langzamerhand uit het midden der mannenverenigingen en bijbelkringen comitees verrijzen, die speciaal de christelijke politiek in Canada ter hand zullen nemen.

Barrie, Ont. — P. Schotanus Sr.

CALVINIST - CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.
Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.
Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

Paus Paulus VI spreekt de V.N.-vergadering toe.

Waarom bezocht de Paus de V.N. ?

Deze vraag werd door verschillende dag- en weekbladen opgeworpen. Temeer daar men eigenlijk niet weet wat men van Paus Paulus VI moet denken. Behoort hij tot de conservatieve of progressieve richting in de R.K. Kerk? Wil hij de beide groepen bijeenbrengen? Is hij een "Hamlet Pope" die niet in staat is zijn ideeen aannemelijk te maken? Is hij de voorzichtige, pragmatische staatsman die zijn pauselijk gezag tracht te redden door zijn aanwezigheid in de Verenigde Naties?

Dr. G. Elson Ruft ziet niet veel heil in het pauselijk bezoek. Hij schrijft in **Lutheran** (september 29, 1965) "I can't imagine what Pope Paul may say at the U.N.'s assembly that will be worth the price of an airplane ticket from Rome". Waarop in een schrijven in het bekende R.K. blad **Commonweal** wordt geantwoord: "de Paus spreekt in de naam van de Kerk om te tonen dat wereldvrede in het centrum staat van het werk en aspiratie van een christen. De paus hoopt alleen maar dit 'concern' voor de wereldvrede duidelijk te maken. Hij verwacht geen wonderen, maar is er van verzekerd dat men moet beginnen met 'an aspiration'." In zijn encycliek, Ecclesiam Suam, schrijft hij dan ook: "We shall be ready to intervene, where an opportunity presents itself, in order to assist the contending parties to find honourable and fraternal solutions for their disputes". Hij heeft dit in overwegend Rooms-Katholieke landen dan ook al gedaan.

Als aartsbisschop te Milaan (1955) zag hij zich gesteld voor een tweeledige opdracht. 1. De communisten te verhinderen de arme bevolking van het Zuiden van Italië te organiseren. 2. de ontchristelijking van de industriële bourgoisie te voorkomen. Hij bezocht daarom fabrieken, dronk martinies met de zakenlui, droeg een helm toen hij de kolenmijn bezocht en preekte in de industriewijken van Milaan. Hij sympathiseerde met de arbeid van de Franse priester-arbeiders wat hem het misnoegen van Paus Pius opleverde. Om de zuidelijke immigranten te helpen recruteerde hij Napolitaanse priesters; stelde welkomsdiensten in; organiseerde een commissie die zorg moest dragen voor goedkope pensions voor de fabrieksarbeiders en verzorgde de armen. Hij verkocht kerkelijke grond om voor het geld 62 kerken en 141 kapellen te bouwen. Bovendien drong hij er bij Agnelli van de bekende Fiat fabrieken op aan hem de kleine Seicento auto's te verkopen tegen gereduceerde prijs. De auto's werden besteed voor priesters die in uitgestrekte en afgelegen parochies werkzaam waren.

De tegenwoordige paus heeft dus wel gevoel voor sociale nood. Op dat punt is hij vooruitstrevend.

Zijn rede gericht tot de afgevaardigden van de 117 naties was in overeenstemming met zijn begrip omtrent de 'mission' van de kerk. Hij had dan ook met zorg de datum van zijn bezoek uitgekozen, want het was uitgerekend op de dag dat in Rooms Katholieke kringen Franciscus van Assisi wordt herdacht, die genoemd wordt 'de heilige van de vrede'. Het gaat Paus Paulus VI, naar het mij voorkomt, niet om machtsvertoon om zodoende met de wereldlijke machthebbers te concurreren. Op de jaarlijkse nieuwjaarsaudiëntie heeft hij het de Italiaanse adel duidelijk gemaakt dat hij hun diensten niet langer van node heeft, "since he was no longer a worldly and temporal ruler".

Wat het pauselijk gezag betreft is Paus Paulus VI conservatief. Hij beziet de paus onvoorwaardelijk als de vertegenwoordiger van Christus. Ook al is hij welwillend om naar de ideeën van andere bisschoppen te luisteren, toch heeft hij het concilie duidelijk laten weten dat de paus de uiteindelijke beslissing zal nemen. Hij sprak dan ook tot de concilie-vaders: "This, dearest sons, (hij is de vader!) is what an audience with the Pope should leave in your souls: the impression, indeed the stupor and the joy of a meeting with the Vicar of Christ." Hij moedigt veranderingen aan en is als zodanig progressief; wat de leer van de kerk betreft houdt hij zich bij het oude, ook al mag de vormgeving enigszins worden gemoderniseerd. Hij houdt dan ook getrouw de wacht over de leer van de Kerk. Dat mag ook wel, want het kan moeilijk worden ontkend, dat de R.K. leer door de nieuwere richtingen wordt ondermijnd door wat wij zouden noemen vrijzinnige en orthodoxe (meer bijbelse) ideeen. Daarom heeft m.i. de Paus de 'birth control' in de toespraak tot de Verenigde Naties afgewezen. Hij heeft nu over de hoofden van de concilievaders zijn opvatting (als vertegenwoordiger van Christus!) aan ieder die het horen wil meegedeeld. Ik zou niet zonder meer willen beweren dat zijn critiek op de geboortebeperking een politieke stunt is geweest om daarmee zijn pauselijk gezag te verstevigen. Het komt mij eerder voor dat hij uit overtuiging handelt. Het is echter begrijpelijk dat nu zijn pauselijk gezag wordt aangetast door sommige concilievaders (Kuhn b.v.) hij zich opzettelijk aan het volk voorstelt als de vertegenwoordiger van Christus. Zijn buitenlandse reizen hebben m.i. zowel met zijn 'mission' als met de handhaving van zijn gezag uit te staan.

Paul Tameling.

WERELDNIEUWS

DE KRACHT VAN DE REFORMATORISCHE BEGINSELEN

Pater David de Toro, een R.K. priester in Latijns Amerika, kreeg voor enkele jaren een opdracht om documenten van de Reformatie te onderzoeken. Door dit onderzoek kwam hij geleidelijk tot andere gedachten, welke leidden tot een breuk met Rome. Sindsdien is hij gehuwd, en zijn vrouw geeft les aan Spaans-sprekende immigranten in Amerika. Ze zijn thans lid van de Christian Reformed Church in Hoboken.

De heer De Toro heeft toelating gevraagd tot Calvin Seminary in Grand Rapids en hoopt na een jaar studie beroepbaar te worden gesteld in de Christian Reformed Church. (ICN)

AZIE

HANOI LAMGELEGD

Volgens de berichten uit verschillende bladen hebben de aanhoudende Amerikaanse luchtaanvallen het leven in Hanoi nagenoeg lamgelegd. Alleen gedurende de nacht is er verkeer op de hoofdwegen, waar vrachtauto's alleen zonder licht hun oorlogswaar durven vervoeren. De meeste fabrieken in Hanoi zijn gesloten. De fabrieksarbeiders en hun gezinnen zijn geëvacueerd. In enkele kleine plaatsen draaien de fabrieken nog door. Ook is het opmerkelijk dat de boerenbevolking minder geïnteresseerd is in de oorlog. Toch duurt de strijd voort. China houdt de oorlog nog op de been. Daarom concentreren de Amerikaanse luchtaanvallen zich nu voornamelijk op de toevoerwegen ten noorden van Hanoi. Rusland schijnt alleen bereid te zijn tot hulp zolang de Noord Vietnamese regering contant kan betalen. Het is nog moeilijk te zeggen wanneer een eventuele vrede in zicht is. De guerillastrijd zal ook na een gesloten vrede doorgaan. De tweede strijd moet dan beginnen, n.l. om de vrede te bekrachtigen met de opbouw van Zuid Vietnam. Ook zal er een stabiele regering moeten worden gevormd. Dan zal het pas **blijken dat opbouwen moeilijker is** dan het in puin schieten.

EUROPA

RUSLAND'S CO-EXISTENTIE

Dr. Karl Carstens, die in opdracht van de West Duitse regering een bezoek aan Moskou heeft gebracht, heeft een nul op 't rekest gekregen. De Sovjet leiders weigerden elke vorm van contact, maar gaven hem de boodschap mee uit de N.A.T.O. te treden, zich te ontlasten van de Amerikaanse bezetting en Rusland kredieten te verschaffen op lange termijn. Rusland probeert Europa los te weken van Amerika. De Gaulle volgt al mooi het straatje waarin Rusland ook Duitsland wil hebben. Spoedig ingrijpen van president Johnson is dus wel gewenst. Een ontmoeting met Erhard staat dan ook op het program.

Tegelijkertijd wordt er in Washington gefluisterd over geheime conferenties (hopenlijk geen tweede Yalta!), waaraan Dean Rusk, Arthur Goldberg, Fory Kohler (U.S. ambassadeur in Moskou), Llewellyn Thompson (voormalig ambassadeur te Moskou) en de Russische minister van buitenlandse zaken, Gromyko, deelnemen.

Bevreemdend is het echter dat er zich de laatste tijd enorme troepenconcentraties voordoen in Rusland. In de satelliet landen neemt de sterkte van het leger ook onrustbarend toe. Het is nog moeilijk uit te maken wat Rusland in het schild voert.

Peter H. Eldersveld

"The Word of the Cross"
In language and style, this book speaks the word of the cross with freshness, personal directness and warmth. .... Price $2.20

"Sharing His Suffering"
In this book the author provides the reader with a rich and rewarding series of meditations on the passion of Christ. .... Price $2.75

Christian Book Centre
36 Longwood Rd. N.,
Hamilton, Ont. - Phone JA 2-1234

DOUWE EGBERTS
Coopvaert

Zachte geurige pijptabak

P53

VIER SINTERKLAAS AAN BOORD
...EN BESPAAR 25% OP UW PASSAGEPRIJS!

U ZULT ER VERSTELD VAN STAAN hoeveel oude herinneringen een Sint Nicolaasfeest op de Ryndam bij U opwekken. De kinderen zullen er van genieten. U komt weer geheel in de stemming voor de feestdagen in Hollandse sfeer. En U komt uitgerust vóór 5 December in Nederland aan.

DE KOSTEN? U kunt zich op de toch al lagere wintertarieven een extra 25% besparen door U aan te sluiten bij onze "Christmas in Europe" groep (minimum deelname 25 personen). Vertrek uit Montreal per s.s. RYNDAM op 23 November. U keert op 18 Januari met de prachtige STATENDAM via New York terug. U kunt **275 lbs bagage per persoon gratis** meenemen en een "Pay Later Plan" is beschikbaar. Nu naar Uw reisbureau!

SINTERKLAAS AFVAART
s.s. Ryndam, van Montreal 23 Nov. Aankomst in Rotterdam: 2 Dec.

SPECIALE KERSTREIZEN VAN NEW YORK

NIEUW AMSTERDAM	24 NOV.
PRINSES MARGRIET	3 DEC.
STATENDAM	7 DEC.

VAAR MET EEN "HAPPY SHIP" NAAR IERLAND, ENGELAND, FRANKRIJK, HOLLAND, DUITSLAND.

Holland-Amerika Lijn
DE LIJN MET HOLLANDSE TRADITIE

REISPLANNEN ?

Neem eerst kontakt op met KOOPS TRAVEL SERVICE LTD.

Wij verzorgen al Uw boot- en vliegreizen, indien gewenst, bij U aan huis. Vraag geheel vrijblijvend, voor prijzen, vliegschema's, en nieuwe afvaartlijsten van de Holland America-Lijn. Bij voldoende deelname halen wij Uw ouders weer uit Nederland, in april 1966.

BESPREEKT UW REIZEN VROEGTIJDIG
via

KOOPS
TRAVEL SERVICE LTD.
Box 307, Burlington, Ont.
634-1813

Dag en nacht bereikbaar.
Kantooruren: dagelijks tot 5.30 P.M. Vrijdags tot 9.00 P.M. Zaterdag van 8.30 tot 12.30.

NEVADA WOL

Wist U dat Neveda wol verkocht wordt in 64 landen? Finland, Turkije, Japan en ook in Canada. Wij importeren het in honderden kleuren en kwaliteiten. Vraag Uw leverancier er naar. Het is de fijnste kwaliteit die op deze ongeloof-lijk mooie wereld gemaakt wordt. Bovendien heel erg goedkoop.

JANKOK
LIMITED
95 Sheppard Ave. W. — Willowdale, Ont.

Hier volgen enkele van de diensten die door de Afdeling Burgerschap van het Departement van de Provinciale Secretaris en Burgerschap aan nieuwaangekomenen in Ontario worden verleend.

INLICHTINGEN OMTRENT DE DIENSTEN VAN DE ONTARIO REGERING.
KOSTELOZE ENGELSE VERTALING VAN GEWICHTIGE DOCUMENTEN.
KOSTELOOS ONDERRICHT IN DE ENGELSE TAAL.

- Elke zomer leidt de Afdeling Burgerschap een gratis, zesweekse cursus "Engels voor Nieuwaangekomenen".
- De Afdeling leidt tevens het gehele jaar door dag- en avondcursussen in de Engelse taal over de gehele provincie op plaatsen waar in de behoefte niet door Schoolraden of andere instanties wordt voorzien en verschaft speciale Engelse taalcursussen en individueel onderrricht aan personen van een instituut.
- De Afdeling bevordert de Engelse taal en Burgerschap cursussen over de gehele provincie door middel van het verlenen van raadgevende diensten, tekstboeken, kweekscholen voor opleiding van onderwijzers en voor het examineren en diplomeren van studenten.

Voor verdere inlichtingen gelieve men zich in verbinding te stellen met
Citizenship Division,
Department of the Provincial
Secretary and Citizenship,
Room 415, North Wing, Main Parliament
Building, Toronto. Telefoon: 365-2285.

Hon. John Yaremko, Q.C.
Minister

J. S. Yoerger, Q.C.
Minister

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit . . . maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

Onder de SCHEMERLAMP

Verleden week waren wij blijven steken bij het schrijven van Mr. M., dat door de redacteur aan mij werd doorgezonden ter kennisname en beantwoording. Ik heb het met interesse gelezen en merkte op, dat U schreef met de gloed van een diepe overtuiging. En weet U, wat nu zo grappig is? Dat ik het op zoveel punten met U eens 'ben. Ongelooflijk, maar waar! Misschien valt het met die schemerachtige opvattingen van Saskia nog wel mee. Eerder heb ik de indruk, dat het "conflict" tussen Uw en mijn gedachten wordt veroorzaakt door het feit, dat wij naar dezelfde dingen kijken vanuit een verschillende achtergrond. Zo is een principe b.v. iets, waarmee ik geleerd heb zeer zuinig om te springen. In de jaren na 1944 . . . Maar laten we even de punten volgen.

1) Ongetwijfeld hebben wij in de Christian Reformed Church een kerk, waarvoor we dankbaar mogen zijn. Speciaal in deze tijd, waarin zovele kerken hun belijdenis loslaten en langzaam maar zeker wegdobberen op de golven van eigenzinnigheid en twijfel. Verder en verder weg van het verzoenende kruis van onze Here Jezus. "The Church's one foundation is Jesus Christ, her Lord." Wil een kerk niet meer op deze fundering staan, dan houdt zij op kerk te zijn. Is het zó niet? De moeilijkheid is, dat deze redenering in de practijk niet zonder meer doorgetrokken kan worden. Een kerk is n.l. geen massief blok, maar een vergadering van christenen . . . waarvan de goede vaak op-hoop-tegen-hoop aan haar trouw blijven. Wat een bezit hebben wij dan! Een kerk, die meer dan honderd jaar, trots alle aanvallen van het modernisme, haar belijdenis in ere hield.

Deze omstandigheden mogen ons echter niet tot de overtuiging leiden, dat de Christian Reformed Church de enige ware kerk is. (Datzelfde heeft de Rooms Katholieke kerk al eeuwen 'beweerd!) Zij heeft de bijbelse kenmerken van de Kerk, inderdaad, en tracht oprecht die te bewaren. Wat in de practijk ook al niet meevalt. We mogen dus zeggen, dat zij — met gebrekkig-menselijke maatstaf gemeten — een openbaring van het Lichaam van Christus is. Hoort U? Een, niet "de"! En wat die zuiverheid betreft: ik zou niet graag oordelen over de kwestie in hoeverre een andere orthodoxe kerk, die het evangelie der genade in Jezus Christus uitdraagt, minder zuiver is dan de onze.

De belijdenis van de Christian Reformed Church werd door U terecht een rijke reformatorische erfenis genoemd. Persoonlijk houd ik altijd rekening met het feit, dat een belijdenis een door mensenhanden opgesteld raamwerk is, waarin men getracht heeft de schatten van God's heilig Woord te vatten. Wij mogen het daarin ver gebracht hebben, ja, maar het staat vast, dat ook wij daarin niet helemaal geslaagd zijn. Dit is nu wat ik bedoelde, toen ik aan Mrs. V. schreef: "Reformed is biblical, maar het zou een vergissing zijn om te denken, dat ook het tegenovergestelde waar is." Er zijn n.l. kanten aan God's Woord, die we voller (en blijder) uitgedrukt vinden door andere christenen. Daar staat natuurlijk tegenover, dat wij veel he'bben waarnaar men tevergeefs zoekt bij verreweg de meeste andere kerkgenootschappen! Ziet U, hoe christenen elkaar nodig hebben?

2) Zelfverzekerdheid — zoals U het noemt — in verband met deze rijke erfenis, kan inderdaad geen kwaad. Het is een geweldig voorrecht om geboren te worden binnen de kring van een gereformeerde kerk. Dat ontdek je eigenlijk pas, als je ouder wordt en je ogen hoe langer hoe meer open gaan voor de gunst, die God je hierin heeft geschonken. U bent juist met te zeggen, dat een nieuwe bezinning en meer studie op dit punt gewenst is. Vooral onder de jongeren. Het is ontmoedigend te merken, dat zovelen onder onze "young people" zich met een lijntje afmaken van hun studie, op catechisatie en vereniging. Alsof het er niet meer op aankomt.

Zelfverzekerdheid is echter heel iets anders dan zelfingenomenheid, waartegen ik al zo dikwijls gewaarschuwd heb. Het is dit laatste, zelfingenomenheid — te vinden niet slechts bij ons, maar in bijna alle kerken! — dat ware christenen belet om samen te werken, om naar elkaar te luisteren, om elkaar te zien als broeders en zusters in de Heer. Het is zelfingenomenheid, die maakt, dat leden van onze diverse gereformeerde kerken zich in de eerste plaats — en de tweede? en de derde? — lid van hun kerkje voelen en pas daarna lid van de éne heilige katholieke kerk, zoals ze elke zondag belijden. Het is zelfingenomenheid, waardoor zij zich net als de profeet Elia gaan ver'beelden, dat ze "alleen overgebleven" zijn. Nonsens. Ook nu nog zouden ze hetzelfde antwoord krijgen als Elia: "Zevenduizend heb Ik er doen overblijven, alle knieën, die zich niet gebogen hebben voor Baäl!"

3) Sentimentele argumenten, Mr. M.? Indien wij werkelijk zegenrijke vruchten in het leven van ons Canadese volk teweeg willen brengen, dan zullen we wakker moeten worden. Met een reuze vaart. Tot het feit, dat we niet langer leven in het vreedzame tijdperk van pioniers en ossewagens. De tijd, dat in isolement onze kracht lag, is nu voorbij! Op dit moment ligt onze kracht in onze bereidheid om aan het Koninkrijk van Jezus Christus gestalte te geven. In dit leven, in dit land. Daarbij de weg tot broederlijke samenwerking openend voor iedereen, die met ons wil staan op de grond van God's Woord, zoals de grote hervormers die weer blootgelegd hebben. Doen we het niet, dan verzaken we onze roeping en verdienen geen beter lot dan wat Prof. H. Evan Runner 'beschrijft als "opgeborgen te worden in een ghetto".

Natuurlijk hebt U gelijk, als U zegt, dat in vele kerken het Woord van God heden ten dage verkondigd wordt "onder een deksel". Laten wij, die nog steeds bewaard werden bij een schone belijdenis, dan trachten om het Woord weer hoog op een kandelaar te zetten! Zonder twijfel zal het daarna ieder verlichten, die in het huis is, in dit geval christelijk Canada. Naar mijn inzien heeft het echter weinig zin om iets te beginnen (ik denk nu aan scholen, een universiteit, een politieke partij etc.) op een basis, die nauw-kerkelijk is. Want dan plaatsen we onmiddellijk een verduisteringsgordijn rond de kandelaar. Dat hebben we, tussen haakjes, met de scholen reeds ondervonden.

Ook op evangelisatiegebied is samenwerking met andere christenen zeer wel mogelijk. Mits men daarbij de nodige voorzichtigheid in acht neem en de eis stelt van medezeggenschap. Ik zie niet in, waarom men persé de "eigen integriteit" zou moeten verliezen. Hebt U er wel eens over nagedacht, dat al die verdeeldheid, tot zelfs in de evangelisatie toe, voor indruk geeft tegénover een ongelovige? Het was dan ook met grote vreugde, dat ik in C.C. het verslag las van Mr. Andy Folkerts over de Billy Graham campaign in Vancouver. Honderden leden van onze kerk hadden daaraan meegewerkt, schreef hij, en het resultaat? Dat meer dan 3.000 mensen zich bekeerden, dat 55 mensen hun weg naar de Christian Reformed Church vonden. Zij waren gegrepen, misschien bij herhaling, door het blijde nieuws van een God, die voor hen de dood wilde ingaan. Hoe heerlijk!

Stel daartegenover de houding van onze kerkleden, die Dr. Graham aan de kant schuiven als een Arminiaan en met zijn, kennelijk door God gezegend werk, geen steek te maken willen he'bben. Arminiaan of niet, wat Dr. Graham brengt is het evangelie der genade en Jezus als de Zoon van God. Hij is een oprecht christen en een prediker, die machtige dingen doet voor de Kerk en als zodanig ook onze medewerking verdient. Niet licht zal ik die keer vergeten, toen hij voor het oog van geheel Noord-Amerika de cynische T.V.-ster Jack Paar tot zwijgen bracht met zijn klinkklare uitleg van wat Kerstmis is: "Alzo

(Vervolg op pag. 5)

The Canada Pension Plan
en zijn baten

Wat het Canada Pension Plan betekent voor mensen zoals Robert Martin, een 55 jarige ervaren ambachtsman, die $100 per week ($5200 per jaar) verdient wordt hieronder uiteengezet.

Indien Robert het volle aantal jaren werkt tot zijn 65e jaar kan hij een maandelijks pensioen inkomen van $104,17 uit het Canada Pension Plan verwachten en $75 aan ouderdomsrente — een totaal van $179,17 per maand. Wanneer zijn vrouw, die twee jaar jonger dan Robert is, haar ouderdomsrente ontvangt, zal het maandelijks inkomen van de Martins tot $254,17 stijgen.

Indien Robert invalide wordt op zijn 60e jaar, daarbij over vijf jaar hebbende bijgedragen, zal hij een invaliditeitspensioen van $103,13 per maand krijgen totdat hij de leeftijd van 65 jaar heeft bereikt, waarna zijn ouderdomsrente en pensioen begint.

Indien Robert overlijdt nadat hij voor drie jaar heeft bijgedragen, zal zijn vrouw een weduwenpensioen van $64,06 per maand ontvangen tot haar 65e jaar. Daarna zal haar weduwenpensioen $62,50 bedragen en zij zal dan tevens de $75 ouderdomsrente ontvangen — een totaal van $137.50 per maand. Ten tijde van Robert's overlijden zal Mevr. Martin bovendien een bedrag van $500 ineens worden uitbetaald.

Alle baten onder dit plan zullen hun waarde blijven behouden. De feitelijke uitkeringen zullen waarschijnlijk hoger liggen dan diegenen die hier zijn aangegeven, aangezien uitkeringen vóórdat zij worden uitbetaald zullen worden aangepast aan wijzigingen in de kosten van levensonderhoud en loonschalen en aan veranderingen in de kosten van levensonderhoud nadat zij betaalbaar zijn gesteld.

Wat zal het Plan U kosten?

Indien U, zoals Robert, werkzaam bent en een inkomen hebt van $5200, gelijkmatig over een jaar uitgespreid, dan dient U met ingang van januari een premie van $1,59 per week te betalen totdat Uw bijdragen over het jaar een bedrag van $79,20 belopen.
Uw werkgever zal hetzelfde bedrag betalen.

Deze advertentie is een uit een serie betrekking hebbende op sommige van de belangrijke baten van het Canada Pension Plan naar individuele omstandigheden.

Uitgegeven op
last van de Minister van
National Health and Welfare,
Canada,

Hare Exc. Judy LaMarsh.

GAAT U NAAR
Holland?

VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:

C. STEENHOF
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM

$ 346.90

met gratis trip naar Brussel,
Parijs en Londen

Onder de SCHEMERLAMP

(Vervolg van pag. 4)

lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft . . ." Is het niet om dankbaar voor te wezen, dat er naast mensen als Rev. Eldersveld ook goede evangelisten zijn van een andere afkomst? De geschiedenis heeft inmiddels bewezen, dat Dr. Graham tenminste van niemand een loslaten van de eigen integriteit verwacht!

In dit verband, Mr. K., geef ik U op mijn beurt de woorden van W. P. Loveless ter overdenking: "We must be broad, not in the sense of compromise of the truth, but in the all-inclusiveness of christian fellowship and love. Let us beware, in these days when the lines are being drawn tightly, that we do not exclude from our interest and love som who truly are members of Christ. Let us not make the sad mistake of assuming that because one is not with us, he is not of us." Deze man is niet van gereformeerde stam, maar zijn woorden zijn niettemin zo "biblical" als het maar kan. Zij gelden ook voor ons: heeft de apostel Paulus niet reeds op dit gevaar gewezen?

4) Het probleem van de gemengde huwelijken werd door U heel scherp gezien, Mr. M. Dit is een verdriet, dat momenteel aan verscheidene onzer ambtsdragers grijze haren bezorgt. Want zo er ergens een dwaling is, die gestraft wordt tot in het derde en vierde geslacht, dan is het deze: waarbij een jongeman/-vrouw God vergeet bij de keuze van een levenspartner. Inderdaad, hoe moet je dan samen het leven door? Het antwoord is natuurlijk: zulke mensen gaan niet samen het leven door, zij reizen elk apart. En hun kinderen? Als die, ondanks alles, tot een persoonlijk geloof komen, mag het een wonder-boven-wonder heten . . .

5) Maar nu de rest! Want met deze droevige feiten te signaleren, zijn we niet klaar. Afgezien van de gémengde huwelijken tellen de meeste gemeenten nog andere leden, die zo'n beetje langs de rand leven, om de een of andere reden. Heeft de kerk tegenover zulke randgevallen geen taak? Zòlang zij zich, van zondag tot zondag, onder het gehoor van een predikant willen begeven, heeft hij dan tegenover hen geen roeping? Mag hij dan preken, alsof zulke luisteraars niet in de kerk zitten? Kom nu, Mr. M., dat gelooft U toch zelf ook niet! Persoonlijk kan ik me vinden in alles wat U hierover schrijft, maar dat is niet waar voor iedereen . . . Inderdaad: een dominee is niet alleen leraar, maar ook wachter op Zion's muren. Bedenk echter, dat hij nog meer is. Hij is ook herder! En wat deed de herder in die prachtige gelijkenis, die onze Here Jezus vertelde? Juist, hij liet de negen en negentig schapen in hun veilig hok om het ene verdwaalde schaapje te zoeken.

World Wide Travel Service

300 WILSON AVE. (Bath--rst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto.

Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.

Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.

ADRIAAN LIMBERTIE
's avonds HI 4-8280

ME 5-5661

"Levende taal", ja, het Woord Gods is levend, een eeuwig-wellende fontein. Maar aan de manier, waarop het gebracht wordt, ontbreekt nogal eens wat. En dat is begrijpelijk, want het wordt gebracht door mensen. De één een beetje meer begaafd dan de ander, maar alle met hun begrenzingen en gebreken. Van hen mogen we niet eens verwachten, dat ze elke zondag maar weer op hun geestelijk hoogtepunt staan. Wat we echter wel van alle predikanten mogen verwachten, is: dat ze het Woord vertolken in de taal van onze tijd. Niet met gezwollen termen en in de stijl van onze grootvaders.

Hebt U wel eens in de evangelisatie gewerkt, Mr. M.? Ik kan U verzekeren, dat er weinig dingen zijn, zo "frustrating", als wanneer een evangelisatiewerker eindelijk — na veel moeite en geduld — zijn contacten in de kerk ziet en zich dan pijnlijk bewust wordt, dat deze mensen de helft van de preek niet kunnen verstaan. (En denk nu alstublieft niet, dat zoiets bij ons niet gebeurt!) U spreekt Uzelf trouwens tegen op dit belangrijke punt, want even verder zegt U: "Het is voor de kerk van Christus allereerst de taak om het Woord des Heren duidelijk en zuiver te laten horen." Wel, dan! Onze dominees behoeven zich niet in duizend bochten te wringen terwille van de buitenkerkelijke. Noch mogen zij de populaire "entertainer" uithangen en water bij de wijn doen, om hun boodschap aantrekkelijk te maken. Zij behoeven slechts zó ongekunsteld van de kansel te spreken over God, als zij het thuis en op ziekenbezoek doen. Dat is: warm, duidelijk, actueel, op de man af. En laat dan al die franje van plechtstatige uitdrukkingen en verwarrende herhalingen maar weg! Want ook dat, Mr. M., is "het Woord Gods verkondigen onder een deksel" . . .

6) Waarom denkt U nu aan een persoonlijke beschuldiging? Ja, het verbond met een God, die trouw en onveranderlijk is in Zijn liefde, is een rijkdom der genade, een troost voor gelovige ouders. Het is echter mijn ervaring, dat hier een kant van het geloof is, waarop door velen onzer hier in Noord Amerika te sterk de nadruk wordt gelegd. Waardoor men het gevaar loopt om andere kanten, die zeker even belangrijk zijn, uit het oog te verliezen. Op die manier wordt men eenzijdig en tenslotte — ik kan het niet anders zien — een geestelijke egoist. In eerbied gezegd: in al mijn jaren in Holland heb ik niet zoveel oraties over "the Covenant" aangehoord, als sinds ik lid ben van de Christian Reformed Church. Te oordelen naar Uw brief zult U echter niet gauw last van eenzijdigheid hebben, Mr. M. Houd U dus maar vast aan deze troost, want dat is het, voor ons als vaders en moeders!

7) Correct! Ook Saskia heeft gebruik gemaakt van de gelegenheid om zich in Canada aan te sluiten bij een gereformeerd kerkgenootschap. Slechts door noodzaak gedwongen, zou ik me bij een ander gevoegd hebben. En ik stem van harte in met wat U schreef over die unieke medewerking uit de States, want dat was het ongetwijfeld! Heb ik U zo bezeerd met mijn uitdrukking "langzaamlevende oldtimers gemeenten"? Dan verzeker ik U, dat dit niet als critiek bedoeld was, maar als een opsomming van eigen ervaringen. Men kan immers niet verwachten, dat een oldtimer dezelfde instelling heeft als een man, die door het lijden van vijf jaren oorlog is gegaan en een mensenleeftijd van christelijke samenwerking op allerlei gebied achter zich heeft. (Hier komen we tot dat eerder aangeduide verschil in achtergrond.) In het verleden ligt, naar mijn inzien, ook de reden, waarom we bij onze oldtimers nog zo weinig enthousiasme kunnen ontdekken voor georganiseerde evangelisatie: ze voelen zich content in het isolement, dat eens hun behoudenis was. En dat is jammer, want juist zij zijn bij uitstek geschikt voor dit werk.

Wel, Mr. M., ik meen, dat Uw brief hiermee zo goed als beantwoord is! En al durf ik nu niet aan te nemen, dat Uw opinie over het gekeuvel van deze C.C.-medewerkster verbeterd is . . . toch hoop ik, dat U in elk geval iets hebt begrepen van de motieven, die er achter liggen. Wat betreft Uw suggestie, dat wij contact moeten zoeken met binnen- en buitenlandse Calvinisten-groepen, daaraan is sinds enkele jaren reeds voldaan. De Reformed Ecumenical Synod is er, met als "part time" secretaris de onder onze lezers welbekende Dr. Paul G. Schrotenboer.

Tenslotte: er is geen sprake van een groep "Saskia en haar vrienden". De briefschrijvers, die mij eren met hun vertrouwen, verkeren alle in dezelfde positie als U. Nogmaals bedankt voor Uw critisch commentaar, Mr. M., en laat ons hopen, dat onze abonnees — zowel van Uw als van mijn opmerkingen — iets opgestoken hebben, dat leidt tot een beter onderling begrip. Hebben we dat niet nodig?

Voor alle lezeressen, en speciaal de zieken, mijn beste wensen! Tot schrijvens, groentend,

Uw SASKIA.

Canadian National Railways

Treinreis Koopjes

en vriendelijke bediening in alle 10 provincies

Doe Uw voordeel met de beste treinreis koopjes van CN's lage Rode, Witte en Blauwe tarieven. Maaltijden zijn gratis voor hen, die in slaap- of parlor wagons reizen. U kunt nog meer besparen indien U de slaapgelegenheden met anderen deelt. Speciale tarieven voor kinderen tussen 5 en 12 jaar oud. U mag 150 lbs. bagage meevervoeren.

Zie deze lage Rode enkele reis tarieven:

Tussen TORONTO en:		Tussen MONTREAL en:	
Windsor	$ 5.20	Ottawa	$ 2.90
Saint John	$ 18.00	Halifax	$ 15.00
Saskatoon	$ 27.00	Winnipeg	$ 23.00
Calgary	$ 33.00	Edmonton	$ 34.00
Victoria	$ 47.52	Vancouver	$ 43.00

Tussen WINNIPEG en:		Tussen VANCOUVER en:	
De Pas	$ 9.50	Kamloops	$ 5.90
Edmonton	$ 15.00	Edmonton	$ 14.00
Toronto	$ 21.00	Saskatoon	$ 18.00
Vancouver	$ 24.00	Toronto	$ 42.00
Halifax	$ 34.00	Halifax	$ 57.00

CANRAILPASS voor bezoekers uit Europa: een hele maand ongelimiteerd reizen in Canada, onverschillig waar, voor slechts $99.00.

Voor nadere inlichtingen kunt U zich tot Uw CN passagiersreisbureau wenden.

CN
CANADIAN NATIONAL RAILWAYS

NAAR NEDERLAND!!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLIEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE

741 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

Niemand is alleen

DOOR

ANNIE FERWERDA - VAN DEN BERG

(3)

Ik ben zo moe. Ik ben zo verschrikkelijk moe.

Nu zit ik in een kamer aan de Koninginneweg. Ik had geluk. Ik herinnerde me dit pension en ik kan voor enkele nachten logies krijgen. De kamer ligt aan de voorkant, de ramen zijn groot en dit goede Zuid staat er nog net zo als jaren geleden, zelfs de oude bloemenman zag ik daarstraks en ik vond hem toen al zo oud. De letters van de Valerius-kliniek blinken in de avondzon en hier dichtbij moeten de noodlijdende musici ook nog actief zijn. Ik hoor tenminste weer 'die ouwe piano' — misschien is het een andere? — en de viool zingt.

Sentimenteel? Afgezaagd?

Goed. Ik ben moe, ik ben bijna aan 't eind en ik vind het mooi. Om de sfeer die het oproept.

Er wordt geklopt. Het is mevrouw van Doeveren. Zij komt me zelf thee brengen.

Ik vraag haar, even te gaan zitten en informeer naar de mensen die hier vroeger gelijk met mij inwoonden. Ik kijk naar haar fijn, Oosters gezicht. Het is niet veel ouder geworden en haar bewegingen, haar gestalte, het is alles nog even sierlijk. Alleen haar ogen zijn oud.

Ze vertelt me van haar dochter die getrouwd is en in Zuid Afrika woont, in Johannesburg. Ze heeft een tweeling, twee meisjes, die zijn nu al vier jaar geworden.

"Wat zegt u? Mijnheer Rank? Ja, daar hebben we heel wat plezier mee beleefd. 'n Artist van de bovenste plank, hoor! Tranen hebben we ons gelachen.

Weet u nog, met die plotselinge hagelbui, toen hij in z'n badpak, met z'n hoed op en z'n schoenen aan naar beneden kwam rennen? Hij had op het dak zitten zonnen. 'n Krankzinnig gezicht was het."

"En dan juffrouw Wenneker met d'r aangeklede hondje. En wat dat beest allemaal niet hebben mocht."

"Ja, op 't ogenblik heb ik ook wel geschikte mensen. Maar ik weet niet, het is net of iedereen zich tegenwoordig in zichzelf opsluit. Een huis vol mensen en allemaal eenzamen, denk ik wel eens."

"U mist Ria," zeg ik.

"O ja, ik mis het kind verschrikkelijk. Ze was alles wat ik nog had."

Haar ogen staren het raam uit, ver weg.

"En uw zuster, hoe gaat het met haar?"

Ze is weer terug in de kamer.

"Mijn zuster? O, maar dat weet u natuurlijk niet. Ruim twee jaar geleden is ze gestorven. Het was kanker. Een verschrikkelijke ziekte is dat toch. Ze schijnen daar toch maar bitter weinig tegen te kunnen doen. Ze is nog geopereerd. Maar het was alleen maar uitstel van executie. Er aan ging ze toch."

"Ach!", zeg ik Ik moet toch wát zeggen.

Ze kijkt me aan en nu staat ze plotseling op. Ik begrijp het wel, ik ben als een deur die plotseling is dichtgevallen. Ik vermag hem niet weer te openen. Nu niet.

"Kom, ik heb nog het een en ander te doen. Hebt u nog iets nodig?"

"Nee, dank u."

"Mevrouw Mulder, dan wens ik u welterusten. Het is in ieder geval geen vreemde kamer voor u."

"Nee, hoogstens kunnen de herinneringen me wakker houden.

Mevrouw van Doeveren, dank voor alles. En goede nacht."

Nu is ze weg. Ik ga me meteen uitkleden. Ik open de kast waarin de vaste wastafel verborgen is. Ik kijk in de spiegel er boven en zie de ramen en daarachter het lome wuiven van de populieren. Soms geeft het leven ons even de illusie als waren wij teruggekeerd. En de jaren weggevallen. Even.

Maar ik doe er tien minuten over om het divanbed voor de ramen te trekken. Mijn horloge is een betrouwbare kameraad.

En dan lig ik eindelijk. Met niets dan avondlucht boven mij. Waar ik in kijken mag. Zoals vroeger.

Mag?

Nee, nu moet het. "Hier beneden is het niet." Wat zeggen we dat gemakkelijk wanneer nog niets op een afscheid wijst.

Uitstel van executie, noemde Mevrouw van Doeveren het.

Maar dat is het nog niet eens. Het is moord! Sluipmoord! Sluipmoord van binnen uit. De moordenaar draag ik bij me. Zoals andere vrouwen een kind dragen. Ja ja, zo is het. En als hij naar buiten breekt zal hij zo levensvatbaar zijn, dat ik er het leven bij laat.

Is het niet om te schreeuwen?

Als ik eens schreeuwde?!

Een schip in nood kan seinen.

Een soldaat aan het front kan vechten.

Maar niemand die mij ziet kan zelfs vermoeden dat ik in levensgevaar verkeer.

Ik moet stil zijn. Omdat God het zo wil. En het is niet meer dan billijk dat Hij het zo wil. Ik ben te veel. Ik ben over. Allen die mij vroeger nodig schenen te hebben zijn van mij weggegaan. Omdat ik niet wist te geven. Niet op de goede manier.

Wat belt die tram hard.

Ik ben al overeind.

Een aanrijding?

Een auto staat dwars over de trambaan. Mensen kijken. Ja! Nee . . . toch niet. De auto rijdt door. De tram ook weer.

Wat bezielt mij? Flitste er niet even een gevoel van teleurstelling in mij op? Ben ik afgunstig omdat deze mensen weer verder mogen rijden? Verder het leven in? Had ik niet — heel even — een gevoel van meerwaarde: zij toch eerder dan ik?!

Hoe kom ik zo dwaas. Alsof er niet iedere minuut mensen sterven. En buiten dat: ik kan zelf wel een ongeluk krijgen. Zou dat niet verkieslijker zijn? Niet barmhartiger dan deze langzame kwelling?

Kijk, nu brandt Amsterdam. Het is of de stad de nacht uitlacht.

Eens komt de grote nacht. Ook voor die duizenden mensen hier. Voor iedereen. Dan helpt geen kunstlicht meer. Dan moet onze eigen lamp branden.

"Jezus zegt dat Hij hier van ons verwacht, dat wij zijn als kaarsjes, brandend in de nacht."

Het is of ik m'n eigen kinderstem weer hoor zingen.

"En dat ieder kaarsje tot Zijn ere schijn; gij in uw klein hoekje en ik in 't mijn."

Het klein hoekje, dat heb ik veracht. Ik wilde gezien worden. Ik! Ik! En mijn kaarsje waaide uit.

Nu lig ik weer. Er zijn sterren. De hemel is hoog, ver.

Ik heb mijn handen gevouwen. Ik wil bidden. Ik weet niet wat ik bidden moet.

Onze Vader die in de hemelen zijt . . .

Váder!

American Hotel.

Ook dit is een afscheid. Mensen aan de buitenkant. Hoe graag heb ik er vroeger tegenaan gekeken. En trachten te peilen.

"Waar wil je zitten? Hier maar? Even m'n jas weghangen. Zo, en vertel me nu maar eens wat je drinken wilt."

Of: "Nee maar, kerel, leuk dat ik je tref. Dat is lang geleden. Kom, we drinken er een op je gezondheid."

Later worden zo terloops de glaasjes nog eens gevuld.

En nog veel later: "Nee, nee kerel, laat zitten! Ober! ik wil "graag" even afrekenen.

Mensen.

Hier zit er een te staren of de hele wereld hem niets aangaat.

Ginds werkt vrouw haar lippen bij met een aandacht of haar levensloop er van afhangt. Wie weet?

En daar zitten een paar heren te confereren met bedachtzame woorden, die alle betrokkenen horen mogen en snelwerkende hersens, die niemand ziet, Ja, ook dat is het leven.

Artisten met een hoofd vol ideeën en een lege maag.

Krantenmensen, de voorkomendheid zelf tegenover een buitenlandse gast. In de loop van het gesprek verontschuldigt er zich soms een en belt even naar huis.

"Zeg kind, wacht maar niet op me met eten. Wat zeg je? Ja, hoor eens even, zaken zijn zaken.

Hè, wat nou weer! Nee, ik heb nu heus geen tijd. Tot straks!"

Het gezicht versombert even.

Maar glimlachend keert hij naar zijn tafeltje terug.

Aan de leestafel zitten de stamgasten en nog wat binnenwaaiers.

Een studente die kamers zoekt.

Een man die geen huis heeft.

Een groothandelaar die haastig de beursberichten nagaat.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rate below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢. For "letters under number" $0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Met blijdschap maken wij bekend het feit, dat onze ouders en grootouders

DERK JAN EENINK
en
HARMINA HENDRIKA EENINK—TER HORST

op donderdag 21 oktober, door Gods genade de dag mochten herdenken, dat zij voor 45 jaren, door de band des huwelijks werden verbonden. Gode zij dank dat Hij hen zo lang heeft gespaard, voor elkaar en voor ons.

Hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Bill en Dien Klyn-Hesselink-Eenink
Johnny
Billy
Wilma
Brenda

Psalm 121:4 (berijmd)

401 - 5th St. E., Owen Sound, Ont.

Op 10 november 1965 hopen wij met onze geliefde ouders en grootouders

FRANK ZEE
en
EBELTJE ZEE—PRINS

hun 50 jarig huwelijksfeest te herdenken.

Geve de Here hen een gezegende levensavond in elk jaar dat ze nog voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven, is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen:

Red Deer, Alta.:
Grace en Bernard Van den Brink
Red Deer, Alta.:
Gerrit en Grace Zee
Lacombe, Alta.:
Winnie en Ralph Prins
Red Deer, Alta.:
Aaf en Jan Kooiman
Lacombe, Alta.:
Ann en Simon Swier
Red Deer, Alta.:
Tena en Adolf Op den Dries
Benthley, Alta.:
Jennie en Klaas Brink
Red Deer, Alta.:
Diet en Ben de Boon
Regina, Sask.:
Helen en John Kits
en 48 kleinkinderen.

Box 201, Red Deer, Alta.

Mei tank oan God en tige blïid dogge wy tynge fan'e berte fan in sôn. Wy neame him

LLOYD DONALD JUNIOR

Luut Miedema
Fre Miedema-Haagsma
Ankje en Jack
Doeke
Antje
George
Davis
Etta
Leo Cecil
John Arthur
Mary Teresa
Jennifer Audrey

R.R. 5, Waterford, Ontario

October 16, 1965.

Na een langdurig, doch geduldig gedragen lijden nam de Here tot Zich in de volle zekerheid des geloofs onze lieve moeder

TRIENTJE MULDER
geb. DE VRIES

weduwe van Sjoerd Mulder

eerder weduwe van Cornelis Haan

in de ouderdom van bijna 80 jaar.

Kollum, 18 oktober 1965.

Whitby, Ont.:
W. R. Haan
M. Haan-Couperus
Guelph, Ont.:
R. W. Haan
M. Haan-Kroon
Enumatil, Gron., Holland:
T. Horinga
H. Horinga-Mulder
Oshawa, Ont.:
G. Koornneef
F. Koornneef-Mulder
Kollum, Fr., Holland:
P. de Vries
T. de Vries-Mulder
Port Perry, Ont.:
J. Mulder
A. Mulder- de Roos
en kleinkinderen.

Plotseling nam onze Here tot Zich ons getrouw medelid

D. TALSTRA

2 Corinthians 5:1

De Chr. Ref. mannenvereniging,
Terrace, B.C.

FARMS TE KOOP

Bent U van plan om een farm te kopen, nu of in de nabije toekomst? Wij hebben nog verschillende farms te koop van 50 tot 400 acres, met en zonder melk contract, eveneens tabaksfarm, rond Woodstock, Ingersoll, Embro, Delhi en Aylmer.

Schrijf of bel voor meer informatie:

Mr. Jan Wybenga
Box 73 — Beachville, Ont
Tel. 423-6406
Vertegenwoordigt
Henri Bouckaert
REALTOR, AYLMER, ONT.

Introducing PFAFF SEWING MACHINES

John Tamming and Sons

have been appointed Exclusive Distributors of PFAFF SEWING MACHINES in Strathroy and District

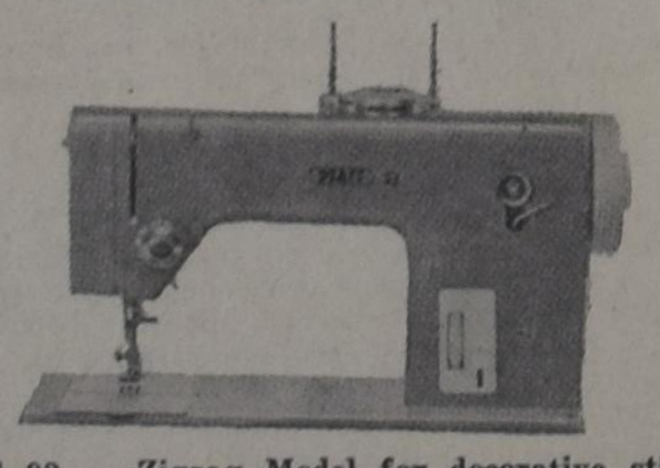

PFAFF 92 — Zigzag Model for decorative stitching. Cam operated has all fine Pfaff features such as full-rotary hook, self-adjusting tension, reversible needle plate, etc.

$ 129.00 and up

SEE THEM NOW AT

JOHN TAMMING & SONS

FRONT STREET STRATHROY

---

100 Acre Dairy Farm

10 mijlen vanaf Jarvis. 7 Kamer huis, furnace, geen badkamer. Grote loaving barn, silo 20x50, zelfontloading, milking parlor met pijplijn melker. Tachtig stuks vee, Guernseys en Jerseys. Bijna alle nodige machinerieën, melkgeld $1200 per maand. Vraagprijs: $47.000. Downpayment $14.000.

JACK BIJLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
LI 9-3894

Opening
for
Secretarial Position,

experience required. State training, qualifications and references in writing.

Send applications to Dr. Paul G. Schrotenboer, 729 Upper Gage Avenue, Hamilton, Ontario.

Vanaf heden weer verkrijgbaar de

Sjoelbak

6 voet lang en 20 schijven.

Prijs is $11,50 en 3% Sales Tax. F.O.B. Burlington, Ont.

Geen C.O.D. kosten als vooruit betaald wordt, anders wordt uitsluitend onder C.O.D. verzonden.

Het van ouds bekende adres:

James Lycklama
2223 Prospect, Burlington, Ont.
Tel.: 637-2571

Wanted

EXPERIENCED COUPLE
or
SINGLE MAN

on Dairy farm in Southern Ontario. Wages up to $300.— per month.

Letters under No. 1836 to Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

BAKERY FOR SALE

Wholesale - Retail in the Toronto-Hamilton area. Low downpayment. Owner retiring.

Write to Box 1835, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

VOOR AL UW REIZEN
W. VanderBeek
623 West 5th St., Hamilton, Ont. — Phone: 385-6930

---

100 acres

of good clay loam soil, T barn, 45x80 ft., 19 head of milking cows, full line of tractor machinery. Asking $21,500 only $7,000 down.

166 acre farm

clay loam soil, 20 acres bush, 180 apple trees, two barns, large pig barn, 28 head of cattle, two tractors, full line of machinery, orchard sprayer, eight room house, furnace, bathroom. These farms are near Dutch school and Church. Price $30.000 only $7,000 down. Other farms to choose from.

Irving H. Miller Ltd
REALTOR
Apply
Charles Heuvel
Representative
R.R. 2, BRINSTON, ONTARIO

Holland

Voor overkomst van Uw familie in 1966 kunt U kiezen uit 9 groepsreizen per boot met 25% korting op de normale prijs.

Vraag volledige inlichtingen bij LUCAS KOOPS, manager.

VALENTINE TRAVEL Service 485-0336
1642 Bayview Av. Toronto 17 Ont.

INGEZONDEN

14(b): "De President deed wat hij kon"

"De President deed wat hij kon om de kwestie van 14(b) op te lossen. Het is een nederlaag voor de Leider van de Meerderheid". Deze gedenkwaardige woorden werden gesproken door de Leider van de (Democratische) Meerderheid in de Amerikaanse Senaat, Mr. Mike Mansfield, toen klaar en duidelijk bleek dat het niet zou gelukken om de wet inzake het schrappen van 14(b) er door te krijgen.

Wat betekende dat ook al weer, 14(b)? Dat is de korte aanduiding van een sectie in de Taft-Hartley Act waarin wordt bepaald dat het aan elk der staten afzonderlijk wordt overgelaten te beslissen of er al of niet een wet zal zijn in die staat, waarbij gedwongen lidmaatschap van vakbonden wordt verboden.

Dat was wel een erg nobel gebaar van Mr. Mansfield om als het ware te zeggen: " 't is **mijn** schuld, mensen, dat het schrappen van 14 (b) niet doorgaat", want feitelijk was het zijn schuld niet. De opzet van dit gebaar was dan ook, volgens "Time" van 22 oktober 1965, om President Johnson vrij te praten, "to take Johnson off his self-constructed campaign hook." President Johnson had namelijk enkele maanden geleden zijn gewicht, prestige en organisatie talent volledig ingeschakeld om de genoemde wet door het Congress, (het Amerikaanse Lagerhuis) te krijgen. En dat lukte hem ook. Zoals wij reeds eerder meldden werd met alle macht het amendement waardoor wellicht millioenen mensen tegen hun wil gedwongen zouden worden zekere vakbonden te steunen, er doorgesleept. Het lijkt wel of men, over deze hele kwestie eenvoudig niet naar een bespreking wil luisteren omdat men weet dat men niets terug te zegggen heeft ter verdediging van deze praktijken

President Johnson trachtte dus met deze manoeuvre zijn belofte in te lossen gemaakt aan de grote "neutrale" bonden tijdens zijn verkiezingscampagne, waarin hij het schrappen van 14(b) en dus millioenen dollars aan afgedwongen contributie had beloofd

Na het Congress, ging de wet naar de Senaat om aldaar "besproken" en goedgekeurd te worden. Maar dat ging niet zo vlot, want vóór dat de Senaat zelfs aan bespreking toekwam kreeg President Johnson een bezoeker op de koffie, teweten Senator Everett Dirksen, de Leider van de (Republikeinse) Minderheid. Volgens de berichten heeft Senator Dirksen de President verteld dat hij uit vaste persoonlijke overtuiging onverzettelijk tegen het schrappen van 14(b) was. Dat hij zelfs hoopte een stemming in de Senaat over het schrappen te voorkomen door een "uitgebreid debat".

Zo'n "uitgebreid debat", (filibuster), houdt namelijk in dat men eenvoudig zo lang blijft debatteren, weken achtereen, dat alle andere zaken worden opgehouden en de Senaat feitelijk tot stilstand komt, tenzij men het onderwerp van het "uitgebreid debat" van de agenda afhaalt, of kans ziet door stemming het "uitgebreid debat" te beëindigen. En al waren er wellicht wel genoeg stemmen (51), om 14(b) in de Senaat ook er uit te krijgen, Senator Dirksen meende dat er geen 67 stemmen vóór beëindiging van een debat te vinden zouden zijn, zodat hij er in kon slagen de Senaat er van te weerhouden over 14(b) zelf te stemmen,

Toen kort geleden de wet ter annulering van 14(b) ter tafel kwam, was Senator Dirksen gereed. Met een toespraak van drie uur en twintig minuten leidde deze invloedrijke en schilderachtige figuur het "uitgebreid debat" in. Na hem kwam de een na de ander aan het woord met lange toespraken. (In het verleden presteerde een Senator het zelfs om 24 uur aan **één stuk door te gaan!) De Leider** van de Meerderheid Mr. Mansfield, ging niet over tot 24 uurs zittingen, de gewone zittingsduur werd vastgehouden, hoewel men soms wel tracht tijdens een "filibuster" de gehele dag te vergaderen om zo'n "uitgebreid debat" de nek te breken.

Zo ging dat dagen achtereen door, en het begon al menens te worden ook, want pas op de zesde dag verzocht Mr. Mansfield om een stemming om het debat te beëindigen, wel wetende dat hij niet veel kans had die stemming te winnen.

Volgens "Time" werd Mr. Mansfield's gezicht asgrauw toen de uitslag van de "cloture" stemming werd bekend gemaakt: 47 tegen en 45 vóór beëindiging van het debat! Het werd niet slechts duidelijk dat er geen tweederde meerderheid voor beëindiging van de bespreking was, er waren zelfs niet eens voldoende stemmen, maar 45, om ooit de wet zelf er door te krijgen.

Het debat ging dus gewoon door, nog een dag lang, voor Mr. Mansfield de Senaat er van in kennis stelde dat hij er van afzag te trachten de wet er door te krijgen. Toen maakte hij ook z'n eerder gemelde opmerking dat President Johnson heus alles gedaan had wat hij kon. Wellicht werd die dag geen waarder woord gesproken als men de machinaties in aanmerking neemt die voor de actie van het Congress in juli nodig waren!

In negentien staten van de U.S.A. zijn er dus nog steeds de wetten die garanderen dat men niet gedwongen kan worden zekere vakbonden te steunen. In de andere staten hangt het van de activiteit van de inwoners af, of zij een campagne willen voeren om óók zo'n wet te krijgen.

Wij mogen het wel zien als gebedsverhoring van de vele duizenden die om des gewetenswille geen steun aan niet-Christelijke bonden mogen geven. Het zag er even erg donker uit.

Toch is dit gebeuren een aansporing om den lande duidelijk te gaan maken, dat zekere rechten en vrijheden niet te koop zijn. Dat het feitelijk al fout was het zo maar aan elk der staten afzonderlijk over te laten of er al of niet vrijheid zal zijn! Deze vrijheid moet federaal worden vastgelegd en beschermd: wel een zeer elementaire vereiste!

Dit is, onder anderen, een der activiteiten van de C.J.L. Foundation. Wij vertrouwen dat God onze actie in de gerechtshoven en de publiciteit zo zal zegenen dat Canada gaat verstaan wat recht en vrijheid inhoudt, ook op het terrein van de arbeid.

C.J.L. Foundation,
(The Committee for Justice and Liberty),
P.O. Box 151, Rexdale, Ont.

Wanted

SINGLE MAN

for well-equipped dairy farm, good with cattle. Work to commence as soon as possible. Apply:

HUGH JENNER
R.R. 5, Blenheim, Ontario
Phone No. 676-2112

Welke energieke

BAKKER
of
BAKKERS-ECHTPAAR

is genegen, nu of later, na ingewerkt te zijn, één van mijn twee bakkerijen te kopen of te beheren? Brieven onder nr. 1837 aan Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

HOLLANDSE SCHEURKALENDERS

Om teleurstelling te voorkomen bestel nu Uw Maranatha, Honingdroppels, Kruimkens van 's Heren tafel Scheurkalenders $1.75.

Daily Manna Calendar	$2.35.
Oranje Kalenders	$1.35.
Kerstkaarten met Bijbeltekst	$1.10.
Succes Agenda's Refills	$2.69.

Alle bovengenoemde artikelen worden franco gestuurd.

VAN DELFT'S
Book and Gift Shop
1058 Main St. W. - Hamilton, Ont.
Phone JA 8-1932

Verzwakte Zenuwen,

moe, lusteloos, kouwelijk, humeurig, narrig, angstig, onredelijk, korzelig, huilbuien, nare dromen, is alles verkeerd, ziet ge nergens licht, levensmoe?

Krachtens onze 35-jarige ervaring durven wij U volledige genezing garanderen, als U een goede kuur neemt met onze onschadelijke geneeskruiden Nr. 3.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18.00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

Only $4,000.— down as Offer

Farm with beautiful large barn. Greenery, workshop and silo.
The size of this almost new barn is 90x65.
Really good 5 bedroom house with large kitchen, living room, dining room, bathroom, and basement with oil heating.
First class location and richly producing land.
Asking price only $29,000.—.
Mortgage at 6% with easy terms.

K. KRAAY, *Realtor*
2 Juliana Crescent, St. Catharines, Ont. — Phone 934-1813

VOOR SLECHTS $ 100 RETOURVLUCHT NAAR EUROPA?

Het grootste straalvliegtuig, de C-5a, dat ooit het luchtruim koos, is in de U.S. in aanbouw. Het overtreft het 250 ton Russische transportvliegtuig, de A.N.-22, dat op de Paris Air Show zoveel kijkers trok. In 1969 hoopt men het eerste vliegtuig in dienst te kunnen nemen. De 'vogel' weegt 350 ton, is in lengte gelijk aan 23 verdiepingen, in hoogte aan 6 verdiepingen en van vleugel tot vleugel 22 verdiepingen. De kosten bedragen dan ook 2 biljoen dollar! Voor militaire doeleinden is het zeer geschikt. Het kan 125 ton vracht, 700 militairen, 16 vrachtauto's en twee gevechtstanks vervoeren. Binnen 13 uur kunnen 42 C-5a's 15.000 militairen naar Europa vervoeren. Er wordt voorspeld dat in de nabije toekomst dergelijke passagiersvliegtuigen zullen worden gebouwd die in staat zijn 600 passagiers heen en terug naar Europa te vervoeren voor slechts $100. Een prachtig huwelijksreisje! Uw geduld wordt echter nog tot 1970 op de proef gesteld. De veiligheidsmaatregelen en landingsmogelijkheden zullen eerst moeten worden geregeld.

ALS EEN PLANT

Ik ben als een jonge plant,
in Uw liefdevolle Hand,
die Gij voortdurend besproeidt,
totdat zij eindelijk groeit.

Gij Zelf verbant en bestrijdt
in mij, de onvruchtbaarheid,
zodat Uw plant, die vrucht draagt,
die U, de Schepper behaagt

Schone overgank'lijkheid,
wordt mij straks door U bereidt,
wanneer in 's hemels klimaat,
Uw plant eeuwig bloeien gaat.

Wilma Jonkheer

DE BETERE SIGAAR

Agio

FIXE	$1.30	per	10	stuks
GARANT	1.55	„	10	„
GOUDEN OOGST	2.25	„	10	„
GRAND PRIX	2.50	„	10	„
EXTASE	1.70	„	10	„
SUCCES	1.80	„	10	„
SUPER SENORITAS	2.10	„	20	„
PETITOS	1.90	„	20	„
CONSUL	0.80	„	10	„
MAXIM	1.25	„	20	„
LITTLE	1.15	„	20	„

FIXE, GARANT, GOUDEN OOGST en GRAND PRIX ook in kistjes van 25 stuks.

P. J. SCHOLTENS IMPORTS
P.O. BOX 507 — WATERDOWN, ONT.

GEEF UW
ADRESVERANDERING
steeds tijdig op aan de
ADMINISTRATIE VAN CALVINIST-CONTACT
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

BEVESTIGING EN INTREDE REV. J. C. VANDERSTELT

Na een lange vacature van ongeveer anderhalf jaar mocht Newmarket Christian Reformed Church weer haar eigen predikant ontvangen.

Candidaat Van der Stelt die al enkele maanden in ons midden heeft gewerkt werd op vrijdagavond 1 oktober bevestigd als herder en leeraar van onze gemeente.

De leiding van de dienst berustte bij Ds. J. Geuzebroek.

Verschillende predikanten namen een gedeelte van de dienst voor hun rekening.

Ds. M. de Vries van Toronto Rehoboth bediende het Woord.

Hij had als text gekozen Ezechiel 33:7. "Gij nu mensenkind, U heb ik tot een wachter over het huis Israels aangesteld."

Alle aanwezige predikanten namen deel aan de handoplegging.

Ds. Van der Stelt sprak de zegen uit aan het einde van de dienst.

Hij werd toegesproken door afgevaardigden van kerkeraad, classis, en de Town of Newmarket.

Na afloop werd er koffie geschonken voor de afgevaardigden en gasten.

De volgende zondag begon Ds. Van der Stelt zijn werk als onze eigen dienaar des Woords.

Zijn intreepreek was gebasseerd op Ezechiel 34:15. "Ik zelf (de Here) zal mijn schapen weiden."

Na afloop van de dienst kwam de gemeente samen in de grote zaal beneden om Ds. Vander Stelt officieel te begroeten als eigen herder en leeraar.

De gemeente van Newmarket is vervuld met grote dankbaarheid, en ziet nu weer met vol vertrouwen de toekomst tegemoet.

De Kerkeraad

ALL ONTARIO DIACONAL CONFERENCE

The Sixth All Ontario Diaconal Conference was held in the Mount Hamilton Chr. Ref. Church on Saturday, October 16, 1965.

The Chairman Mr. P. Zwart lead in opening devotions, after which a brief business session was held. The following members were elected to the board; from Classis Chatham, Mr. M. Schenk of Sarnia, from Classis Hamilton, Mr. P. Zwart of Grimsby was re-elected, from Classis Eastern Ontario, Mr. B. Jasper Tayer of Oshawa, from Classis Toronto, Mr. D. Wyga of Brampton.

Rev. Jac. Geuzenbroek, pastor of the Grace Chr. Ref. Church of Scarborough then addressed the meeting. His topic was, "The Place of the Deacon in Major Church Assemblies".

After this we enjoyed a most wonderful dinner prepared and served by the ladies of the Mount Hamilton Church.

In the afternoon we had again a short business session. At this session it was decided to continue the operation of the Clothing Centre, through the facilities of the United Church Clothing Depot. It was pointed out that good used clothing can always be used.

It was also decided that again in 1966 our "Operation Manna" will be organized with a possible goal of $3.00 per family towards the "Operation Manna" Fund.

Mr. John Knight from Grand Rapids, Michigan, U.S.A. addressed the meeting. His topic was "Ministering to the Underpriveledged."

After this some slides were shown about the CRWRC work in Korea. The slides were made by Mr. P. Feddema, who is in Korea as a CRWRC agriculturalist.

Rev. Bouma lead in closing devotions.

Peter Koorneef

Timothy Christian School in West Toronto will need a

GRADE ONE TEACHER

to commence duties on January 3, 1966 or as soon as possible thereafter. Applications are urgently requested.

Write to:

Mr. H. VANDEBURGT, Principal,
Timothy Christian School, 28A Elmhurst Drive,
Rexdale, Ontario.

State: Qualifications, experience, and telephone number.

DE KAEMINGK'S 50 JAAR GETROUWD

Mr. Kaemingk, voorheen hoofd van de Landbouwschool te Hogeveen, thans wonende Smitterbergstraat 8, Wilp, Gelderland, is een van de voornaamste leiders geweest van de grote uittocht direct na de laatste Wereldoorlog.

Mr. en Mrs. Kaemingk hebben zich geheel gegeven aan de zaak van de emigranten en in alles hun met raad en daad bijgestaan. Vandaar **dat de familie G.W. Kaemingk** ontelbare vrienden en kennissen heeft, niet alleen in Canada doch ook in andere werelddelen. De emigranten in de nieuwe kolonie in Brazilië weten wel hoeveel tijd en arbeid en zorg het echtpaar Kaemingk aan deze onderneming gegeven hebben.

Mr. en Mrs. Kaemingk zijn mensen met een zeer ruime blik die uitstekend bekend waren met alle landen die voor emigratie in aanmerking kwamen. Canada hebben zij al meerdere malen bezocht en zijn daarom met onze toestanden wel enigszins bekend, doch het is wel een bijzondere gave om als buitenstaander zo nauwkeurig het leven van de farmer in Canada te kunnen beschrijven als Mr. Kaemingk dat kan doen en gedaan heeft, toen hij enkele jaren geleden onder de schuilnaam Old Farmer in Calvinist-Contact schreef naar de Chr. Farmers Federation. Iedere emigrant werd bekend gemaakt met het bestaan van het blad Calvinist-Contact. Mr. en Mrs. Kaemingk wisten dat dit blad een grote steun zou geven in het nieuwe Vaderland, vooral in het moeilijke begin. Wij willen daarom ook in dit blad U, Mr. en Mrs Kaemingk van harte geluk wensen met Uw Gouden Huwelijksfeest op 3 november a.s. als U dat beleven moogt.

Ontvang daarbij de dank van de velen die door U geholpen en geleid zijn op hun levensweg en waarvan er zeer velen zullen zijn die U bij deze mijlpaal in Uw leven in hun gebeden gedenken zullen. Dat de Grote Schepper aller dingen U en de Uwen ook bij het klimmen der jaren in alles nabij zal zijn en blijven is onze bede.

C. Verburg
Wellandport, Ont.

1965

CANADA SAVINGS BONDS

Een investering
die U niet teleurstelt

Verkrijgbaar bij elk filiaal van

THE TORONTO-DOMINION BANK

Waar *mensen* het verschil uitmaken

KOOP BIJ DE ZAKEN DIE IN C.C. ADVERTEREN!

DAN DEWAAL'S Jewellers - Imports - Gifts Co. - proudly announce their

OVER 400 PRIZES
to be given away during this sale from
OCTOBER 28th till NOVEMBER 13th

5TH Anniversary SALE

1960 — 1965

De zaak voor goede KWALITEIT en goede SERVICE ★ *Super Anniversary Specials Throughout the Store!*

PRIMA SWISS-MADE DAMES & HEREN HORLOGES

Gegarandeerd voor 5 jaar. 17 steens. Schokvrij. Onbreekbare veer en Waterproof.
Beperkte voorraad —
NU voor slechts - - **$14.95**

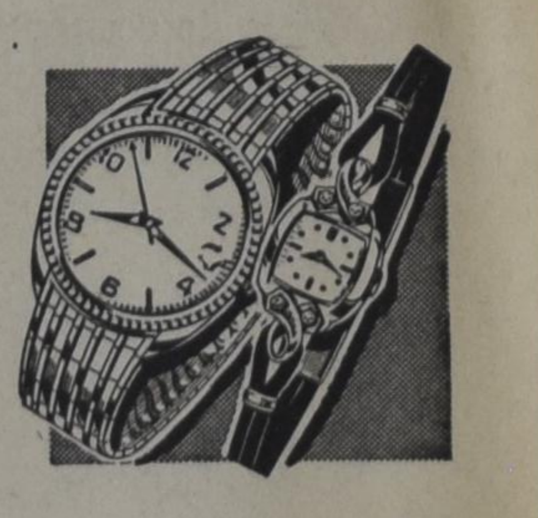

SWISS-MADE STERKE JONGENS- EN MEISJES HORLOGES

Een pracht geschenk voor St. Nicolaas of Kerstmis!
17 steens. Schokvrij. Onbreekbare veer en 5 jaar garantie.
Beperkte voorraad — voor slechts - - - - - **$12.50**

KOOP NU VOOR DE KOMENDE FEESTDAGEN **EN SPAAR . . . !**

Gezelligheid kent geen tijd!!
GRATIS Melita koffie met koek of gebak. Voor de dames chocolade — Voor de heren . . . een fijne sigaar — Voor de kinderen . . . een leuke verrassing!

25% KORTING
OP ALLE RINGEN EN HORLOGES

RIJKE KEUZE IN AL UW HOLLANDSE **Philips Records**
Klassiek . . . Kerstmis . . . en voor elk wat wils!
SUPER ANNIVERSARY SALE — 10% KORTING

Grote sortering Hollandse Sigaren en Tabak:
HOFNAR, RITMEESTER, ELISABETH BAS, ENZ. ENZ.
Dit muisje heeft een staartje!!! Een piekfijn sigaartje, gekocht voor Pa, geeft GRATIS ? ? ? aan Ma!

DE PRACHTIGE HOLLANDSE DEKENS
van prima kwaliteit en heerlijk warm, prachtige kleuren
Een lust voor het oog van elke vrouw!

DUBBELE MAAT	(75 x 91)	Super Anniversary Sale Price	$11.95
ENKELE	(60 x 80)	" " "	$ 8.95

Beperkte voorraad

Orders buiten de stad
PER MAIL OF TELEFOON WORDEN PROMPT UITGEVOERD!
Waardebonnen worden bijgesloten.

MAAK GEBRUIK VAN ONS
"X-mas Lay-away Plan"
EN BESPAAR U VELE DOLLARS!

10% KORTING OP ALLE TEXTIEL
Ook onze schitterende collectie nieuwe **Hollandse "PARLEY" WOL**
Keus uit meer dan
100 prachtige kleuren

TE VEEL OM TE KUNNEN ADVERTEREN. KOMT U ZELF EN OVERTUIGT U!

A fabulous variety of gifts, imports and jewellery throughout the store . . . at "Super Anniversary Savings!"

Ook het FIJNSTE in Kaas en al Uw Boterhambelegging!

WIN EEN GRATIS TRIP
Canadian Jewellers Association November Contest
The grand prize will be a winter holiday for two at the Paradise Beach Club in the Barbados plus $150 for incidentals. It will be an all-inclusive trip for ten days — hotel, meals and transportation.

DAN DEWAAL'S Jewellers *Imports - Gifts Co.*
131 KING STREET, Opp. Market Park Bldg., LONDON, ONT. 438-9212
OPEN THURSDAY AND FRIDAY NIGHTS TILL 9 O'CLOCK — WEDNESDAYS UNTIL 6

Behalve de
GRATIS wintervacantie in BARBADOS
met $150 zakgeld heeft de
Canadian Jewellers Association
nog
50 troostprijzen
beschikbaar gesteld!

"SALEM" gaat ons allen aan!

Er is een spreekwoord dat zegt dat de gestadige droppel de steen uitholt. En hoewel wij niet willen zeggen dat onze mensen zo hard als een steen zijn, toch is het goed gestadig het werk van "Salem" onder Uw aandacht te brengen, opdat daardoor onder Gods zegen ons doel bereikt mag worden. Dit doel weet U: een Christelijk oord voor genezing van hen die geestelijk gestoord zijn.

Onze laatste vergadering werd op 11 september j.l. gehouden te Stoney Creek, waar we steeds een gastvrije ontvangst hebben op het kantoor van Mr. J. Van Staalduinen. Hoewel wij daar een gehele middag vergaderd hebben om de lopende zaken der vereniging te bespreken, was het toch moeilijk over punten zoals de financiële acties, bouwperikelen, enz. een aantrekkelijk rapport voor ons blad te maken, ten dele omdat er nog geen besluiten konden genomen worden en anderzijds omdat het besprokene te technisch was om interessant te zijn.

Echter willen wij de ons toegestane ruimte benutten om zo nodig U voor 't eerst of opnieuw te overtuigen dat het door ons gedane werk ook U aangaat. Het was onze Heiland zelf die ons de opdracht gaf om zieken te genezen (Mattheus 10:8) en hierin het voorbeeld wilde geven door alle ziekte en alle kwaal onder het volk te genezen (Mattheus 4:23-24). Daaronder waren ook bezetenen, kennelijk dus geesteszieken. De barmhartigen worden door Jezus zalig geheten en Paulus spoort de Galaten aan tot betoon van barmhartigheid met deze woorden: "Laten wij niet moede worden goed te doen, want, wanneer het eenmaal tijd is, zullen wij oogsten, als wij niet verslappen".

Nu bestaat inderdaad het gevaar, dat wij moe worden t.a.v. het goede te doen. In 't bijzonder voor ons, die "the old country" hebben vaarwel gezegd, om langs een weg van inspanning ons in Canada een bestaan op te bouwen. Dikwijls is dit reeds een alles omvattende taak, die wij zeker ook naar behoren hebben te volvoeren. Maar spoedig bemerkten we, dat dit niet onze enige taak was. Kerk, Christian Schools, Christian High Schools, Sociale actie, Chr. Pers, Wetenschap en nu ook het werk van Chr. barmhartigheid vragen zonder ophouden onze aandacht. Al dit werk moest vrijwel van de grond af opgebouwd worden. Is het wonder dat wij wel eens moe worden? En dat wij onszelf afvragen of er ooit een einde komt aan de opdrachten?

Maar nu komt de Schrift en zegt om niet te verslappen, als wij althans op de door God gestelde tijd vrucht willen zien. In velerlei opzicht, zoals in de opbouw van onze kerken en scholen mochten wij die vrucht reeds zien. En dit is onze stimulans om ook voort te gaan met de uitwerking van onze plannen, zodat deze in enige jaren werkelijkheid mogen worden.

Wij weten dat deze plannen zeer kostbaar zijn. God heeft in deze eeuw de wetenschap veel middelen gegeven om kwalen en ook geesteskwalen te genezen. De psychiatrie maakt in 't bijzonder gebruik van therapie, welke bedoelt om voor elke patiënt afzonderlijk de oorzaken en achtergronden van zijn ziekten vast te stellen en dienovereenkomstig middelen te gebruiken om het lijden te verzachten of weg te nemen. De Christenpsychiater weet dat uiteindelijk Christus alleen de oplossing van alle zielsconflicten is, maar dat neemt niet weg, dat hij daarbij de door God gegeven middelen gebruikt. Nogmaals, dit kostbaar en bescheiden begin kost reeds enige honderdduizenden dollars!

Hoe kan U hieraan medewerken?

In 't kort willen wij op drie mogelijkheden de nadruk leggen, al willen wij hiermee niet zeggen, dat dit alles is.

Het eerste is een indirecte steun. In vrijwel al onze kerken in Ontario worden door onze diakenen speciale collecten voor "Salem" gehouden. Het waren de diakenen, welke de stoot gaven tot de oprichting van "Salem". Dit was omdat niet elke kerk een eigen inrichting kan bezitten en daardoor gezamenlijke actie vereist werd. Echter blijven de diakenen hun verantwoordelijkheid voor dit werk gevoelen en vandaar ook deze collecten. Uw gift in deze collecten help ongetwijfeld mee om ons dichter bij ons doel te brengen.

Meer directe steun kunt U echter geven door Uw lidmaatschap. Dit lidmaatschap vereist een contributie van $2.50 per jaar. Ongetwijfeld geen groot bedrag. Maar wanneer al onze belijdende leden zich als lid zouden melden, dan kan dit de grootste bron van inkomsten voor "Salem" betekenen. Het bestuur van "Salem" is zich hiervan ten volle bewust en heeft in elke kerk een "contactman", die niet noodzakelijkerwijs een diaken behoeft te zijn. Deze contactman heeft tot taak nieuwe leden te werven en bovendien om toe te zien, dat de lidmaatschapsgelden jaar op jaar inderdaad betaald worden. Dit laatste vraagt van hem voortdurende activiteit en dit is nog al eens een zwakke plek in onze organisatie. Nu kan een ieder hieraan iets doen. Als U niets van een contactman bemerkt, tracht dan uit te vinden, wie hij of zij is en zo nodig help hem of haar in deze steeds terugkerende noodzakelijke werkzaamheid.

Tenslotte willen wij opmerken dat financiële steun niet het enige is. Cement en stenen en apparaten en bedden maken nog geen ziekenhuis. Het zijn de mensen die daar gaan werken, welke meer belangrijk zijn. Als we over enkele jaren een bescheiden begin met een "Christian Mental Hospital" in Brampton willen maken, dan zijn daar psychiaters, psychologen en zeer zeker ook "nurses" nodig. Niet iedereen kan dit werk doen, maar we hopen van harte dat meerderen van onze jongeren zich nu reeds afvragen of God hun hierin niet een roeping geeft. Er is een voorbereiding en studie tot deze taak nodig, zodat het noodzakelijke personeel er is, wanneer te zijner tijd de deuren van het ziekenhuis opengaan. Indien een jongere biddend tot de overtuiging is gekomen dat dit werk van Christelijke barmhartigheid zijn of haar levenstaak moet worden, neem dan contact op met het bestuur van onze organisatie. Het adres van onze secretaris is: Rev. J. Van Harmelen, 2 Applewood Ave., Box 33, R.R. # 2, Whitby, Ont. Zo nodig willen wij onze jongeren helpen bij het bereiken van hun doel.

De volgende bestuursvergadering van "Salem" zal op 6 november a.s. gehouden worden en we hopen U daarna weer iets meer van de ontwikkeling van onze actie te kunnen vertellen.

Casper C. Vanderiet.

The Christian Reformed Church Co-operative Medical & Hospital Society

Organized in 1950.

Insures all persons of Dutch extraction and of Protestant persuasion in the Province of Ontario.

PLAN A: Surgical Costs
Family premium, all children under 18 included $34.00 per year.
Single premium $14.00 per year.

PLAN B: Hospital Visits and Diagnostic X-Rays
Family premium, all children under 18 included $12.00 per year.
Single premium $6.00 per year.

All benefits are according to the fees listed in the "Schedule of Fees 1962" as approved by the Ontario Medical Association, with a maximum of $500.00 per case per year.

Ask for complete information.

CHR. REF. CHURCH CO-OP. MED. & HOSP. SOCIETY
BOX 473 - HAMILTON, ONT.

Please send us by return mail the information about your Insurance Plans.

Name: ....

Address: ....

Keep a Strong Voice in Ottawa for Huron Farmers

VOTE

McKinley	X

Progressive Conservative Association

"Ik geloof in een nieuw Canada"...

"Een nieuw Canada waar mensen met verscheidene achtergronden en culturen schouder aan schouder staan op een basis van gelijkheid."
"Een nieuw Canada waar alle Canadezen, van elke afkomst, zich tesamen thuis voelen — enig, trots en overtuigd Canadees."
"Een nieuw Canada waar het verschil in onze mensen onze grote sterkte is — waar onze verscheidenheden zijn aangepast aan een terzijde stellend, dynamisch nationaal doeleinde dat elke man met de andere verbindt en allen tesamen met Canada."
"Ik vraag thans om Uw hulp en deelname om van dit idee van een Nieuw Canada een werkelijkheid te maken."

L B Pearson

Z. Exc. L. B. Pearson

Heden, na twee en een half jaar Liberaal bestuur is de economie opnieuw op gang — zijn wij niet langer bevreesd voor werkeloosheid.
Er zijn meer banen, meer industrie, een hogere levensstandaard, grotere zekerheid, betere mogelijkheden dan ooit tevoren.

HOE ZAL EEN LIBERALE REGERING UW LEVEN BEINVLOEDEN?

Werkgelegenheid

- 548.000 nieuwe betrekkingen werden in 29 maanden van Liberaal bestuur in het leven geroepen
- Verleden maand september was de werkeloosheid tot het laagste punt in 9 jaar teruggelopen, 2.5% van de werkkrachten
- Exporten en kapitaalbelegging gestimuleerd

De Liberale Regering

- voerde de $500 premie in voor in de winter gebouwde huizen,, hetgeen duizenden nieuwe bouwwerken betekende
- bracht een autoonderdelen contract met de V.S. tot stand, hetgeen enkele duizenden nieuwe banen in de automobielindustrie binnen de komende drie jaar zal doen ontstaan
- stelde een nieuwe minimum loonschaal van $1,25 per uur vast voor mensen in betrekkingen werkzaam onder federale jurisdictie
- verhoogde het krediet op boerderijen en de steun voor oogstverzekering
- verlaagde de persoonlijke inkomstenbelasting met 10%

Gezondheid

De Liberale Regering, overtuigd zijnde dat een goede gezondheid een persoons kostbaarste bezit is, heeft zich tot taak gesteld om medische verzorging in te voeren in juli 1967.

De Liberale Regering stelt voor om algemene medische behandelingen in te voeren zodat geen man, vrouw of kind zonder medische verzorging zal zijn in geval van noodzaak.

Sociale Verzekering

De Liberale Regering heeft de meest belangrijke verbeteringen op het gebied van sociale verzekering ingevoerd:

- verhoogde ouderdomsrente tot $75 per maand en de pensioengerechtigde leeftijd van 70 tot 65 jaar verlaagd over de aanstaande vijf jaar
- ontwierp het Canada Pension Plan, een contributie plan voor de werkende Canadezen dat, gepaard met ouderdomsrente, financiële onafhankelijkheid en waardigheid aan oudere ingezetenen zal geven.

Ontwikkeling

De Liberalen geloven dat geen Canadees, die de bekwaamheid heeft, een gelegenheid voor hogere ontwikkeling behoort te worden ontzegd als gevolg van het ontbreken van middelen.

De Liberalen wensen alle jonge Canadezen aan te sporen om op school te blijven en al het mogelijke onderwijs te krijgen om zodoende in staat te zijn aan de ingewikkelde en uitdagende toekomst het hoofd te kunnen bieden.

Tot dat doel voorzag de Liberale Regering in jeugdtoelage voor studenten van 16 en 17 jaar die op school blijven en renteloze leningen aan diegenen die naar hogere ontwikkeling streven.

De Liberale Partij aanvaardt de fundamentele beginselen van het Bladen Rapport dat aanzienlijke verhoging in financiële steun aan universiteiten voorstelt.

Canada en Wereldvrede

Zowel de onvoldoende ontwikkelde als de geïndustrialiseerde landen der wereld zien uit naar Canada voor bijstand in het beslechten van internationale geschillen. Canada gebruikt zijn onlangs geïntegreerde strijdkrachten — niet om oorlog te voeren — doch om de vrede te handhaven.

Cyprus — het Midden-Oosten — Kashmir zijn plaatsen waar Canadese soldaten een vitale rol spelen in het streven naar internationale vrede en samenwerking.

Minister-President Pearson heeft zichzelf als een wereldstaatsman onderscheiden en onder zijn leiderschap wordt Canada opnieuw gerespecteerd als een betrouwbare bondgenoot in de verdediging der vrijheid.

Om voort te gaan op de weg naar groter welvaart.
Om werkelijke Nationale Eenheid te bereiken.
Om Canada's gestalte in de Vergaderingen der Naties te handhaven HEEFT CANADA EEN STABIELE REGERING MET VOLSTREKTE MEERDERHEID NODIG.

STEMT LIBERAAL *op 8 November*

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 812, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

LOOKING AT PAINTINGS

by John Knight

"Hug me, mother of noise,
Find me a hiding place.
I am afraid of my voice.
I do not like my face."

For several months we have talked about the world of art in this series of articles. We've said something about the people who produce art, we've seen how each period in history produced its own art style, we very briefly looked at some of the new styles and in our last articles a discussion took place on the relationship of Christianity and art.

Before starting a series on selected works of art guidelines are needed. We should know how we are going to look at paintings, what approach to take and what to look for. This means that we have to find some kind of standard.

"But," you may protest, "this will take the FUN out of art, instead of analysis we just want to look and let the work of art either excite us or turn us away."

I realize that too much analysis can kill our enjoyment of painting as much as too much dissection of Shakespeare in the class room can ruin our enjoyment of fine literature. But without a guide we will never understand what we are looking at, nor will we be able to evaluate a painting and reach the verdict "acceptable" or "unacceptable." Worse yet, we may blindly accept a painting without true Christian discernment and loose ourselves into a work of art so it pervades our lives. We only have to look at Television to realize how vulnerable we are, how easily we accept everything offered to us.

Read the first four lines of this article again, it's a poem by Anne Stevenson (Paris Review, Summer 1964) properly titled: "Television".

Art and art forms can be an escape for us, because we may be afraid to face ourselves and reality.

IS ART SERIOUS?

Just as Shakespeare and Milton would chuckle up their sleeves listening in on a 20th century high school lit. class, wondering why we make all this fuss, painters would also react to a constant "depth study" of their work.

You see, an artist is basically a craftsman (not a philosopher) who plays with his materials. This playing of course can take serious forms: he doesn't take his task lightly, but nevertheless he plays. He observes the world around him, reflects on his environment and translates what he sees in his own medium In other words: he recreates what he sees. He does not do this mechanically as a camera would record it, but he interprets what he sees.

To me the big difference between mediocre amateur artists and great artists is not in how well they handle their materials, but how they interpret what they see or feel or know.

An amateur tends to become obsessed with detail, and this is especially so of amateur painters. He looses sight of the complete picture he is trying to portray. So here is rule #1

- **Try to evaluate the total impression of a painting, rather than the skillful handling of minute detail.**

This rule even applies to the detailed medieval paintings painted with the aid of a magnifying glass. These, too, excellent because of their overall structure.

COMPOSITION.

This structure is called composition and as in music this word means arrangement. A painter arranges the elements of his painting within its four sides. He is very conscious of this border, and he will direct his lines and forms so that the eye of the observer will stay in the picture and not wander away.

From our experience with photography we know how dull a picture looks that has people smack in the middle, erect as a beanpole and looking directly at the camera.

Good photographers and artists place their center of interest off center and avoid having too many horizontal or vertical lines.

The big difference between photography and painting is that photographers record nature as it is and in order to come up with the most pleasing composition they must often move around their subject to obtain an angle that is most pleasing.

Painters arrange their work by inventing compositions. This is done by the proper use of lines, shapes and colours.

Lines are used in drawing and sketching, often they are able to convey the character of a person, a landscape or still-life without the addition of shading or colours. Sketching is sometimes called the shorthand of a painter. To capture his subject with a minimum of lines is the trademark of a real draftsman.

As we indicated before, a horizontal or vertical line is unexciting. The former indicates complete rest and the latter shows balance. Think of a person sleeping (horizontal-rest) and a person standing erect (vertical - the pull of gravity keeps him balanced as he remains vertical). But as soon as a line is drawn at an angle tension is created. We wouldn't feel comfortable to see a picture of a person who leans forward at a 30° angle, unless we could also see him lean on something, or perhaps in motion, with one foot foreward and arms out for balance.

The artist plays with his lines to create such tensions, always aware that lines require counterlines to bring some kind of balance.

Lines in paintings are very often not noticeable as lines: we imagine them to surround shapes of colours, to lead from one element of a painting to another (as the two illustrations on this page indicate) Lines are strongest in the work of artists who structure their work and try to achieve a feeling of solidity, they are weakest among the impressionists who translate the world as a rainbow of colours to be "fixed" by the eyes of the viewer.

We have now determined two more rules (#2 and #3):

- **The center of interest in a painting should be located away from the center of the picture.**
- **Lines in a painting should be arranged in such a way that the viewer will not wander away from the center of interest (if they do, other elements in the painting should direct his attention back to the focal point).**

SHAPES AND COLORS

Lines delineate various shapes. The artist knows that horizontal shapes indicate rest. That vertical shapes are often majestic, seemingly rising away from this earth. Solidity and strength are found in the basic shape of the pyramid. (did you ever notice in pictures of Christmas in which Joseph, Mary and Jesus are portrayed that this group often is constructed like a pyramid, with a wide base and a narrow top?)

In our discussion of paintings in the coming months we hope to look for these structural elements of painting.

Color to a painter is first of all a range of values (from light to dark). In artist's terms a painting done in black and greys may have excellent colour.

I experienced this very graphi-

(Continued on page 10)

The author with one of his canvasses of a semi-abstract landscape, "Spring Thaw" based on sketches taken near Drayton, Ont. last spring.

MIND YOUR HEART

by Dr. J. Van Belle

The commonest single cause of death is coronary heart disease or myocardial infarction or (as it is known to most people) a heart attack. Each year 800,000 people in the United States suffer a heart attack and 25% of these people die in their first attack. Of the surviving 75% ⅓ will never return to gainful employment.

Do not think that this is something that happens only to older people — those over sixty or seventy. The situation is far more serious than that. Many people in their late thirties and early fourties die due to heart attack. In 1944 Dr. A. J. French described 80 fatal cases of coronary disease in soldiers ranging from the age of 20 to 36.

What is a heart attack? What could we do to protect ourselves?

To understand better what is going on we will have to have a closer look at the heart itself. The heart consists of an intricate network of muscle fibers that contract once every second — day or night — throughout life. It pumps 5 quarts of blood through the body every minute — 3 million barrels in 70 years. To be able to do this, the heart, like every other organ of the body, has to be nourished by blood. This is provided by the coronary arteries and their branches, which are spread as a crown over the surface of the heart. ('Coronary' and 'Coronation' have the same Latin root: crown). The requirements of the heart muscle for blood is so critical that failure of only one branch of the coronary arteries can be fatal.

Practically every human being suffers from atherosclerosis or hardening of the arteries as he grows older. The walls of the arteries become thickened and hard-fat deposits can be found in them; because of this they lose their elasticity. This also happens to the coronary arteries. The result is that when an extra burden is put on the heart, eg., when you climb the stairs or when you walk for a certain distance, the coronary arteries cannot expand enough to supply the heart with enough blood. This insufficiency of blood supply causes pain called angina pectoris (from the Greek agkhone: strangling; and the Latin pectoris: breast). When the heart is given rest for example by standing still or laying down the pain usually subsides and disappears.

A permanent obstruction to the blood flow in the coronary arteries can be caused by a blood clot, thrombosis (Greek thrombos: lump). Then the entire blood supply to that part of the heart is cut off and the heart muscle dies. This causes the same type of pain as in angina pectoris but much more severely and it does not simply go away with resting. This is a heart attack — a serious condition requiring a lot of rest and care when the person survives. Premature retirement or only part-time employment may be neces-

(Continued on page 11)

One Christ, One Church

BY DR. PAUL G. SCHROTENBOER

①

A famous man wrote a history of the rise and decline of the Roman Empire. His name was Edward Gibbon. In describing the religions of Rome he said: "The various modi (ways) of worship which prevailed in the Roman world were all considered by the people equally true, by the philosophers equally false, and by the magistrates equally useful." In this view, Christianity is only one of many religions all of which are equal, whether they be true, false, or useful. Really, in this view no one religion is any more 'equal' than the others.

But we are a long way from Rome. Rome fell a millenium and a half ago. We live in the Christian era. One difference between our age and that of ancient Rome is that today many people think as the philosophers did then. The magistrates have not changed much at all. Will Herberg reports that former president D. Eisenhower said: "Our government makes no sense unless it is founded in a deeply felt religious faith — and I don't much care what it is." Echoes of this view can be heard in the present election campaign.

This is a generally held view today. If I may use an unfamiliar word: this is syncretism. It says in effect that there are many trails to the top of the mountain, but no matter which road you climb, the view from the top is the same. There are many ways to God. There are gods many and lords many. All religions are good if they satisfy you.

Syncretism puts many faiths together and holds that the joining of all of them is the way to create one universal religion for all mankind. This idea was expressed in the ancient Roman building called the Pantheon, the house of all gods. Such a building, an oddity of a by-gone age, stands in Rome today. It is preserved as a tourist attraction. However, lest anyone think that syncretism died out with the decline of the Roman Empire, he should visit the Bahai temple near Chicago to find its modern counterpart. This temple is made in the shape of a nine-sided building, each side representing one of the world's major religions. The true religion combines them all.

Syncretism is older than the Romans. Against it the prophets of Israel spoke with vehemence; but in spite of them wave after wave of idolatry swept across Israel and Judah. Of this the Jews were not cured until the Exile. Against all attempts to place an alter to a foreign god alongside the worship of Jahweh, Israel had to hear: Hear o Israel, the Lord thy God is one God.

When Christ came into the world it was vogue to say that there are many different ways to reach the divine reality. In the first ages of the Christian era a great struggle waged against the attempt to make Christ one of many prophets, and faith in Him, one of the many ways to the truth. Near the end of the Roman era a Roman prefect summarized a very commonly held Roman view: "What does it matter how anyone seeks the truth? It is impossible that so great a mystery should be approached by one road only."

The Gospel message of the Christ, what He taught and what His disciples taught through the power of His Spirit, is that syncretism is of the devil. In fact the first encounter of the apostles with a syncretist occurred in Samaria where the early Christian missionaries came with the good news of the Kingdom of God and the name of Jesus Christ. They proclaimed the only name under heaven by which man can be saved. And Simon Magus, who was a magician, a collector of recipies of supernatural power, also called the father of gnosticism, wanted to buy the gift of the Holy Spirit with money. And at this point Peter said: May your money perish with you! He would have no truck at all with the forces of the other religions.

To draw on only one more illustration from the New Testament, I refer to the letter of Christ to the church in Pergamos, the place where the throne of Satan stood. The citizens of the city were not asked to give up their faith by the commonly held view but to add one more God to the pantheon. The message of the exalted lord to his church in the place of Balaam who caused Israel to mingle with the heathen, was: repent or else I will come upon you quickly and will make war with the sword of my mouth. The Lord would tolerate no compromise.

The church of Jesus Christ, because it wants to be true to the teaching of the apostles and to her Lord, has always said with Peter at Pentecost: There is no other saving name given under heaven except the name of Jesus. Therefore we proclaim: There is one God and one Mediator between God and man: the man Christ Jesus. Therefore we also say: No other foundation can man lay than is laid: that is Christ. Therefore too we declare: For me to live is Christ and to die is gain.

This is not easy to maintain, however. Last summer in Madrid we made acquaintance with an Iranian couple on a sight seeing tour. They were Moslems. Together we visited Franco's Valley of the fallen and the El Escorial, the palace of the Spanish kings. In the course of the day the Iranian lady asked: what do you teach about Christ? We Moslems accept Christ, but we also accept Moses and Mohammed. And we answered: There is only one way to God the Father; Christ is the way, the truth and the life. One feels instinctively that at this point, to compromise is to deny Christ. He also feels the biting edge of the Gospel. It is not according to man.

Today, even as in Pergamos we should be ready to maintain this uniqueness of Christ even though it cost us our lives. For life is not worth living if Christ is not our only Saviour and Lord. Only if living is Christ, is dying gain.

We may say then that there can be no difference of opinion in the church on the uniqueness, the oneness, the exclusiveness of Jesus Christ. He that has seen Him has seen the Father. There is only ONE CHRIST, Jesus of Nazareth.

• • •

And Jesus Christ has only one church. He built one structure on the foundations of the apostles and prophets, Himself being the chief cornerstone. There is one body of Christ, the people of God. There is one bride of the ascended Lord. Christ is not divided and neither is His body. Christ has one flock under the care of one shepherd.

The oneness of the church is not one among many other qualities of the Church. It is a central designation of the essence of the church. We need but recall those ringing words of St. Paul in Ephesians 4: There is one body, and one Spirit — one hope — one Lord — one faith, one baptism, one God and Father. There is, he makes clear, a seven-fold onenes in the church.

We note that the Apostle does not say: there should be one body,

(Continued on page 11)

THE WORLD AROUND US

TROUBLE IN AFRICA

There is trouble brewing in Africa. Observers have seen it come for months. But finally it seems to be heading for its climax. And that could be a very bloody climax involving thousands of lives and keeping the world in suspense for months to come.

The trouble spot is Rhodesia, England's last colony in South Africa, not counting a few small "protectorates". Since world war II all the British colonies have been given independence. Those new countries are among what is commonly referred to as the new African nations, or the non-aligned African nations.

There are 37 of them and eleven of those were former British colonies and now members of the British Commonwealth of nations, along with Canada, India, Australia, etc.

Of course all those new African nations are predominantly "black". They are also immensely proud of their independence and fiercely patriotic. As a rule they are not overly sympathetic towards the older, Western nations. Perhaps it is better to say that they have no great love for white people, under whose dominion they have lived for so many centuries. Their dearest ambition is to have all of Africa for the negroes, or, in other words, to drive out all white elements from the ruling class. And this is why Rhodesia threathens to be such a trouble spot.

There are in Rhodesia (named after Cecil Rhodes, to older readers well known from his role in the Boer war) four million negroes, and 250,000 whites, mainly from England. The few whites have governed the country as long as it has been in existence. They are governing it completely and exclusively today, because the four million negroes are practically all illiterate. It is a typical colonial situation that no longer fits in today's scheme of things. Only in the Portugese colony of Angola a similar situation exists.

Under British policies it is a situation that cannot very much longer be maintained. Rhodesia also should become an independent member of the British Commonwealth of Nations. And to prevent a situation such as arose in the Republic of South Africa, where a white minority under president Hendrik Verwoerd puts down the law for millions of negroes, the Negroes in Rhodesia should be given equal rights with the whites.

That means voting rights. Perhaps not right away, but within a reasonable time after independence. And voting rights for four million negroes would mean the end of white supremacy. A drastic change in the lives of the 250,000 whites. From the ruling class they would almost overnight be demoted to a minority with little influence over their own affairs.

For an outsider it is hard to imagine what such a transition would mean, but one may compare it to the imaginary situation that would arise if suddenly the Canadian Indians would take over the government and change the state of affairs in the country to suit their fancy. Such a situation is unthinkable to us and it is therefore easy to understand why the white Rhodesians are not looking forward to such a change.

In order to prevent it they want to break away from the homeland, declare their independence from England and continue to run their own affairs as they have for years, without giving the negro voting rights. They want to continue their way of life and become a republic which much the same conditions as the Republic of South Africa.

So far the problem seems to concern only Rhodesia and England. But today there are no longer any international problems that do not affect the entire world.

The negroes in Rhodesia certainly would not be content with independence under the white minority led by Ian Smith. If all the other former colonies have gotten black rulers, why not Rhodesia. A Negro party, the Zapu's, has already been organized under the leadership of a Mr. J. Z. Moyo. The whites have promptly outlawed the party, but this did not prevent Mr. Moyo from threatening a veritable slaughter of whites if Ian Smith dared to declare independence without recognizing negro rights. The history of other former British colonies in Africa indicates that this is no idle threat, to be taken lightly.

Think for instance of Kenya, wher the Mau Mau for years instituted a reign of terror against the whites.

The threat of the Rhodesian negroes does not spell an easy success for Ian Smith, if he should choose to declare independence. But then the whites in Rhodesia seem confident that they will be able to surpress the expected negro uprising. They seem willing to chance it. And if they do want to continue their ways of life they actually have little alternative.

But these are not the limits of the problem yet. As far as England is concerned, the general public is sympathetic towards Smith. But if the government of England would give in to the desire of the Rhodesian whites, they would provoke an upheaval in independent Africa that would in all likelihood mean the end of the British Commonwealth of Nations, and an all-out war between whites and black in Africa which in turn may lead to the formation of a sharp rift between white west and black Africa.

Rhodesia is like a small rock, which, if pried loose, may set a very destructive avalanche in motion the end result of which can hardly be exaggerated.

The Negro countries of Africa certainly would not tolerate the formation of another white minority state. They might go to war to ensure the rights of their black brothers in Rhodesia, and once their patriotic and racial emotions are aroused they might not stop at the southern and western borders of Rhodesia. They may carry right on into South Africa and into Angola to clear all Africa once and for all of the hated whites, make Africa a solid black continent.

Once that had been accomplished, and the Africans could do it if they were united in such a cause, the world might be facing a situation that would be very hard to deal with.

The United Nations have recognized that danger and already authorized the British to use force if necessary to bring the Rhodesian whites to order.

South Africa's Hendrik Verwoerd has recognized the danger and cautiously advised Smith to take it easy, to leave things as they are for the time being.

At the moment of writing (October 20) it seems that Mr. Ian Smith is taking that advice. There have been several conferences between him and the British government. None of these brought the two any closer together. Upon his return in his capital, Salisbury, Mr. Smith announced that "we may have independence by Christmas." That statement implies "we may not have independence by Christmas."

Politically the most clever course of action would be for Rhodesia to just quietly assume independence without any violence provoking declarations. As England would not be very likely to oppose such a course publicly, it would give the white Rhodesians at least a somewhat prolonged lease on their way of life. But the negroes would not tolerate it for very long.

John Vriesinga

Paintings

(Continued from page 9)

cally earlier this month when I discussed four paintings on Television and noticed how beautifully colourful paintings (blues, greens, yellows and reds) came through on the monitor in front of me: in varying shades of grey. It proved that most great paintings look great even if translated into the blacks of T.V. or newspaper photography.

Colours as we know them of course are also very important. Modern painters especially know that certain colours are restful (the greens and blues) and some warm and exciting (yellows and reds).

There are warm colours and cool colours and a painter plays these two against each other. Some time ago we mentioned the revolutionary techniques of Jan Van Eyck back in the fifteenth century. In the faces of his portraits the highlights are painted in warm colours and the shadows in cool colours.

We can sum up our discussion of shapes and colours by giving two more rules that are very much related:

- **Shapes and forms in a painting should vary in size to create tension and balance.**
- **Colours should be arranged in such a way that a pleasing balance is achieved between warm and cool colours.**

Lines, Shapes and Colours do not make up all the elements of a painting. There is **light and shade**, for instance. **Rythm** plays an important part in the analysis of some painters. **Distortion** must be understood if we are to study some of the modern masters, but basically these too go back to lines, shapes and colours.

What about the meaning of paintings, and their message? These will be discussed as we go to our study of individual art works, starting with the next installment.

An illustration of lines, shapes and "color" in a black-and-white lithograph by the author.

POLITICAL ISSUES WHICH NEVER APPEAR!

The major issues before us in the Canadian election are those that have been picked not by the public but by the major political parties. Each party obviously picks that issue which will secure it the greatest political majority and the largest public acceptance.

The issues of the Liberal Government are, in Ian Wahn's words (Liberal M.P. for Toronto St. Paul riding), entirely "based upon the record of the Liberal Government in its two-and-one-half years in office." Obviously the Liberals are stressing their best points of legislation; these, according to the Liberal party, include: i) economic growth, more jobs, and less unemployment, ii) sound, responsible, and preferably majority government, iii) pension and medicare security, iv) federal-provincial relations and the role of Quebec in Confederation, v) slum clearance, urban redevelopment, and the $400,000,000 municipal development fund, vi) Canada-U.S. relations, and vii) the development of our human resources.

The Progressive Conservatives, on the other hand are primarily stressing the failures of the Liberal Government in the various forms of public life. These include the following: i) national unity, ii) morality in public life, iii) the Liberal neglect of the national resource development, iv) excessive taxation, and v) the lack of leadership of the Prime Minister. The most noteable difference between the Liberal and Conservative issues is the fact that the Conservatives are taking a critical approach while the Liberals are taking a non-critical, seemingly more constructive approach. A second difference, however, and of equal importance, is the fact that the Liberal 'issues,' unlike most of the Conservative issues, are not issues at all. They are merely exagerated and over-emphasized statements of facts.

The New Democratic party is also more constructive. Although they are not critical of the Liberal government as such, they do take the Conservative issues (ie. the critical remarks about the Liberal government) and transform them into problems. Thus "corruption in government" becomes the problem of limiting and publicizing campaign contributions and expenditures. And the issue of "Canadian Unity" the NDP transforms into a constitutional problem, proposing 'total reframing of the Canadian constitution with a special status for Quebec, a constitution bill of rights, a new division of jurisdiction and resources so that together the provinces and the Federal Government can plan economic expansion, full employment, nation wide medicare, and overall social security system, and the means to cope with the problems and opportunities of automation!

The Social Credit party seems to feel that there are primarily three major issues facing the country: i) the future of Parliament itself — 'Is it to remain the arena it has been with parties jostling for political advantage, or will it be restored to the heartbeat of the nation where vital legislation is proposed, debated, amended, and passed or rejected for the welfare of the people?', ii) welfare legislation — 'the role of the government should be to provide the maximum amount of the individual to choose his own way of life.', iii) control of the economy — the government should halt the 'constant cost-price excalation, both in the business and government.'. These issues, it may be noted are slightly more basic than the issues of the other political parties. Because these issues of the Social Credit Party in general receive little publication and little public recognition, it is worthwhile to investigate the most basic issues in politics which the other parties tend to ignore altogether.

The role of religion in politics is more influential and important than the newsmedia bring to light. In fact it is a well known principle that religious convictions should be suppressed in the public and political spheres. But the fact is that both the leaders of the parties and the candidates we elect — ie. our rulers — are all complex religious creatures whose values, assumptions, and beliefs have a tremendous influence upon their political life, whether they like it or not. Moreover, if the government is primarily there to administer justice, then it must have a standard with which it can measure what justice is. And because that standard is a measure of right and wrong, it is a code of ethics or morals. In both these ways, therefore, the government is directly influenced by, and dealing with religion. Consequently the issue becomes not **whether** we shall have religion in politics, but **which** religion we shall have in politics.

An equally important issue, one which the Social Credit party clearly brings out, concerns the role and purpose of Government. To what extent should the Government control and direct society? To what extent should it take over individual responsibility? The growth of governmental powers and governmental intervention in public affairs has been one of the most subtle developments of the 19th and 20th centuries. One of the bi-products of this development has been the governments' gradual takeover of individual responsibility, and individual security. If the present trend towards increasing social welfare continues, the time will come when we christians no longer have the responsibility of feeding the poor and clothing the naked, because the Government is performing that task for us. Instead of social compulsory welfare programs, the government should provide conditions and set up the necessary organs, through which the rich and blessed individuals can help the poor. It still allows for individual responsibility and individual freedom. If the government then finds that individuals are not willing to help the poor on their own initiative, and after encouragement to that extent, the government can always institute a heavily graduated income tax structure, thereby reallocating individuals' incomes, without interfering what will be done with such incomes. The issue dealing with the extent of governmental power and governmental activity never receives the publicity it deserves; and may, if continued to be ignored, lead to a situation in which the growth of governmental power reaches such proportions that it develops into a dictatorial or tyranical situation.

Although most of us would agree that this last issue should be more important than it is in the present election campaign, some may doubt whether the first issue — namely that of 'which religion in politics' — should receive more attention in the present campaign. After all, would an emphasis on this fundamental issue not split the country beyond repair? And would a government, if they were to have won an election on this particular issue (say proposing the christian religion), not be shoving the christian religion down the throats of the other religious minorities? What will then happen to religious freedom?

These are understandable questions, but one must remember the following facts: i) every government is based on some religious presuppositions, whether the public is aware of it or not, ii) the present government is shoving humanism and socialism down our throats just like a Christian Government would shove christianity down every one else's throat.

That a religious issue, if brought out into the open in an election campaign, when fought between the major religious groups — such as the Protestants and the Roman Catholics — will split the country is practically inevitable. Even President-elect Kennedy was aware of this danger. Whether religious issues should be brought out into the open is a difficult question which requires much thought; it is not as easily answered as is often supposed. On the other hand we should at all times be open about our principles, while on the other hand it is the Government's duty to control the conflicts in a society which are generally due to basic religious differences to light and divide its subjects accordingly, chaos and conflicts are the inevitable result.

H. R. Jonker

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

THE AUGUST LADDER

Problems:	168	169	170	171	Sub-total	Previous total	Total
Points:	3	2	3	2			
A. Guillaume (III), Edmonton, Alta.	3	2	3	2	10	84	94 Winner
W. F. Stokdyk (I), Old Barns, N.S.	3	2	—	—	5	85	90 Winner
M. Visser, Duncan, B.C.	3	2	—	0	5	77	82
H. Drost, Goderich, Ont.	3	2	3	2	10	71	81
H. Hengeveld. Woodville, Ont.	3	2	3	2	10	68	78
H. Amsinga, Hay, Ont.	3	2	3	2	10	60	70
T. Bruinsma, Pierrefonds, Que.	3	2	—	2	7	52	59
G. Bloemendal (I), Etobicoke, Ont.	—	2	—	—	2	43	45
H. Vissers. Dartmouth, N.S.	3	2	3	0	8	28	36
J. Byl (II), Burnaby, B.C.	3	2	3	2	10	23	33
T. P. Palmer, Grand Rapids, Mich., USA	3	2	—	2	7	22	29
R. Bouma (I), Belleville, Ont.	3	2	—	0	5	20	25
M. DeJong (II), Stirling, Ont.	3	2	3	2	10	15	25
J. Hengeveld (I), Woodville, Ont.	3	2	3	2	10	(95)	10
H. Langendoen, Toronto, Ont.	0	0	—	0	0	5	5
J. Kloosterman, Peterborough, Ont.	—	0	—	0	0	3	3

REMARKS

After a long time we had a month in which the problems were not too difficult. Almost half of our contestants got the maximum. This time we have two winners. One of them reached the top for the 4th time, the other one belong also to the veterans, being a winner for the second time. Hearty congratulations to both of you. In due time the publisher will contact you. A number of 16 active contestants is rather small for our game. The decision to use also the Dutch notation in our column did not bring one Dutch chess player into our circle. Do our people sufficiently know what is going on in our "Christian Courier"? Do they know that our weekly magazine is the only one in Canada which has such a chess corner? I have still 8 names in my administration of people who are "inactive" contestants for the time being.

LEONARD VERBEEK B.C.L. LL.B.
BARRISTER AND SOLICITOR
of the Bar of Ontario and of the Bar of Amsterdam (Holland)
7 SUPERIOR AVENUE, TORONTO 14
Phone 259-7038 (office)
741-1247 (res.)

VAN'S MOVING & CARTAGE
Owned and operated by J. Vander Wal.
- TRUCK LEASING
- TRACTOR AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS
223 Esplanade Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan

Mind Your Heart

(Continued from page 9)

sary; medication may be required for as long as one lives.

No wonder that a lot of research is done on this so threatening disease — the leading cause of death. There is a great controversy as to the cause of atherosclerosis. Accumulating evidence indicates more and more that diet is a very important factor. Many researchers now stress the point that cholesterol (a substance normally found in many of our tissues and also in the blood) and saturated fats (or animal fats) seem to cause the deposits of fat in the wall of the arteries. These are exactly two substances that we use in such great abundance in our daily life. Take for example an egg, it contains a lot of cholesterol: we like to see it on our breakfast table, we use eggs in the cake-mix, spinach with eggs tastes really good, and so on; cream, margerine and butter are a few examples of substances containing animal fats. Margarine is now also available from vegetable oil (which consists of the more harmless unsaturated fats); although the price is higher it may pay off to buy it rather than the cheap margerine made from animal fat.

There are several other ways in which we can take an active part in our own protection and prevent atherosclerosis at least to some degree. When Dr. A. J. French (whom I mentioned in the beginning of this article) examined his soldiers, he found that 90% of them were overweight. Obesity or simply, overweight, seems to be a striking predisposing factor to atherosclerosis. A healthy diet is not only important for a good figure, it might mean the prevention of death at an early age.

Very recently a study was made by several doctors in the United States showing that cigarette smoking most definitely enhances the degree of artherosclerosis. As you can see, not only lung cancer but (and in my opinion of much more importance) also heart disease is linked with cigarette smoking. If you cannot be moderate in your use of tobacco, leave it alone!

Of equal importance with the above factors is a good balance among work and leisure, regular exercises, relaxation. Anxiety, emotional stress often bring on anginal pain or even heart attacks.

This is a rare view from the inside of the human heart looking out through the mitral valve "chordae tendinae", which act much like the shroud lines of a parachute in keeping the leaves of the valves in their proper position when closed. When open, these cords lie relaxed along the wall of the heart.

I do not want to end this article without saying a very short word about surgery. Research in this area has started about 28 years ago. Surgeons have tried (and succeeded in some cases) to cut away the diseased artery and implant another healthy one. The reports however are very scarce and no study is available with proper controls.

In Summary: The heart is a most vital organ of the body. When only a part of it dies our life is in great danger — we have suffered a heart attack. The cause of this is an obstruction (by a blood clot) of one of the branches of the already diseased arteries which normally supply the heart with blood.

We can protect ourselves to some degree against a heart attack. We should watch what we eat and how much we eat; excess smoking can be fatal; regular exercise, proper balance in work and leisure is very important.

We, especially as Christians, should keep in mind that worry, anxiety and emotional stress can cause a heart attack. Trust in the Lord in all things. Acceptance of the kind of life He has given you is perhaps the most difficult of all.

RIC
REALTY LTD.
Residential Industrial Commercial
Ask for MR. H. SNOEK
4938 Yonge St. Willowdale
222-2581

IT PAYS TO ADVERTISE
IN THE CHRISTIAN COURIER

One Christ, One Church

one Spirit, one hope, one Lord, one faith, one baptism, one God and Father. No, there is. The church is one, not by human wish or achievement, but by divine decree. Christ is not divided; He is not a polygamist or even a bigamist. He has only one bride. His church is the one people of God. Church unity was not an after thought with God. It is central to His plan for His people.

Therefore, the unity of the church — the people of God — is the place of departure, not the point of destination. It must be preserved but cannot be attained. It is a gift of God.

We should see the connection between Christ and the church. There is only one Christ and therefore there is only one church

The clear teaching of the Scripture of the one church early found expression in the church's confession. In the year 326 the Christian church which met in Nicea said: We believe one holy Catholic apostolic church. You can read this on page 68 in the Psalter Hymnal.

That the church is catholic means that it is universal. It does not stop with one group, nationality, race or class. There is really only one test of a person's becoming a member of the church: his love for and faith in Jesus Christ. Therefore the church is called the community of believers, or, what is the same, the elect, for those who are ordained to eternal life believe. The church is the communion of the saints, that is, those who by faith are holy in Christ. Where is only ONE CHURCH.

When we look at Christendom today however, we see that the church is not one visibly. It is rather fragmented. It is torn and rent asunder by schisms, heresies and ethnic origin. There are widely different streams of Christendom. And within the segment of Christendom with which we are most closely associated, the Protestant churches, there are hundreds of denominations. The church has no one single address in any place.

When Paul wrote his letter to Rome and to Ephesus, he could addres it to the church located there. All in each place were visibly united. Suppose that today someone would address a letter to the church in Hamilton or Calgary; to which address would it be sent? There is no visible sign to see that there is only one church. Where would the letter carrier go?

The very putting of the question shows how painful the situation is. We confess one holy, apostolic and catholic church. And this then should show itself in every place where there are Christians. The church is one. If Christ is not divided, can we be satisfied with the visibly torn and shredded church? To ask the question is to answer it.

We can no more be satisfied with a divided church than we can accept a divided Christ just because the church is His Body. In that body there are many members. The body allows for a great variety and diversification. The hand is not like the foot, nor is the ear like the eye. But the body is one. The figure shows in a most vivid way that just as it is impossible for the body to be without its head, so it needs all its parts.

We come to the conclusion then that even as syncretism is a denial of Christ, so divided[illegible] in the church denies the very nature of the church. Therefore: ONE CHRIST: ONE CHURCH.

(To be continued)

DUXBURY
TRAVEL SERVICE
Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line
BRAMPTON, ONT.
85 Main St. N. - Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

VAN LEEUWEN
BORTH & CO.
CHARTERED ACCOUNTANTS
980 Yonge Street,
SUITE 402,
TORONTO 5, ONTARIO
Telephone 922-5314

Date Making, Now and Then

A funny thing happened on September 2, 1752 on the North American continent as well as in England. Thousands of people went to bed that night fully realizing that they would never see their next birthday. And instead of causing deep concern, that fact gave rise to endless fun.

When the world awoke the next morning the date on the calendar had jumped from September 2 all the way to September 14 with the eleven dates in between just plainly forgotten.

It was all due to a calendar reform which was more than 150 years overdue and of course it affected practically everybody. Not only were there eleven missing days, a lot of official and unofficial dates throughout that year and the next had to be shuffled around as well to conform to the new calendar.

It wasn't the first time in history that people adjusted the calendar and in all likelihood it wasn't the last time either. As long as man has made dates he's had trouble with the calendar and he'll probably continue to have trouble until time itself will be no more.

The trouble stems from the fact that the earth never adopted a reasonable length of time to travel around the sun: our year is a little better than 365¼ days (to be exact: 365 days, 6 hours, 9 minutes and 9.539 seconds). There just isn't any way to cut that figure into equal periods of time.

Even in the days of biblical history this caused a lot of trouble. Reading about months, already in connection with the Great Flood, may leave us with the impression that time was a well ordered thing, but that is no more than an impression.

The calendar Moses, as the author of the first five books of the bible refers to, was probably devised by the early Chaldeans, who reckoned mainly in months. One month with them lasted from one new moon to the next: approx. 30 days. The trouble then was that the moon no more conforms to man's brilliant ideas than does the earth itself. In reality there are 29.53 days between one new moon and the next. As a result the Chaldean moon calendar was out as much as three days in only half a year.

However, the Chaldeans didn't worry much about the difference. Since to them the moon must be some kind of deity it was obvious that man would have to adjust himself to her. And since there seemed to be so much free time around anyway, what was easier than to add a day here and there?

If we think that the old Chaldean ideas have long since disappeared from the earth, we're mistaken: even today we use much of their ancient system of time keeping. The worship of heavenly bodies led them to adopt certain number as sacred. Their astronomers discovered five "wandering stars" in the night sky: they were what we know today as the planets: Mercury, Venus, Mars, Jupiter and Saturn. You've probably never thought that the everyday "five minutes" stems from those five ancient "deities," but they do nevertheless.

The number five was held sacred, and so was the number 12, because of the 12 constellations of stars which rose on the horizon with the regularity of a clock all through the year, then majestically travelled through the night sky to sink from sight again in the west. That's why we have 12 months a year, and 12 hours of 60 (12 times 5) minutes.

Of course the Chaldeans found out that 12 months of 30 days each didn't add up to a year and that their calendar was more than five days out, but what was simpler than to wait a few days before officially starting the next year. Time to them just wasn't what it is to us today. For instance the period of daylight was always divided into 12 hours, in summer as well as in winter, so that an hour in summer lasted nearly twice as long as an hour in winter. It was hailed as one of the great inventions of all time when someone built a waterclock that showed such hours of different lengths from each day of the year.

The man who invented that marvellously inaccurate clock was an Egyptian. In his days the Egyptians were far above accepting anything as simple as the Chaldean calendar, they had to have their own. Of course, their calendar was too closely linked with their pagan religion, which in turn centered around the Nile river to which they owed their prosperity. The Egyptian year started with the annual floodtime of the Nile, which roughly coincided with the appearance of the "Dog-star" Sirius in the constellation Canis Major. The floodtime of course was caused by excessive rainfall in the area's of the headwaters of the Nile. And now you can easily guess why, especially in Europe, certain summer days during which it often rains are called "dog days."

The Egyptians too found out that a year has actually more than 360 days, as was always assumed, and they had a lot of adjusting to do themselves, but they stedfastly refused to adopt any other calendar than the one connected with their worship of Osiris. The priests who enjoyed a high reputation because they had to determine the end and the beginning of each year and of each season, feared they might loose their job if some sort of automatic time keeping system were introduced and they extracted an oath from each new Pharaoh that he would be faithful to Osiris and not to listen to any new fangled ideas.

The Babyloniers were another nation who connected their calendar with their worship of the heavens. Their star gazers, who were also their high priests, had it soon figured out that a year lasted almost exactly 365¼ days and that it took the moon 29.53 days to appear again. So they made an entirely new calendar which had 12 months of 29 days each. Of course this gave them a year of only 348 days, but they made up for this by inserting a new month whenever their calendar was 29 days out. That was the thirteenth month, which was neccessary because mankind had gotten out of tune with the universe, a thing which must displease the deities very much. It was therefore considered the height of folly to conduct any important business, such as, for instance, marriage, during that thirteenth month. This taboo of the thirteenth has survived to this day in the silly superstition that 13 is an unlucky number.

The Greeks followed this system of the Babylonians pretty much, except that they made it more rigid by determining exactly when an extra month was called for. It was a hairraisingly complicated business, for it called for 7 extra months at set times during each period of 19 years. The system was so useless that the Greeks finally reverted to counting time in periods of four years: each four years there were the famous sports events which in our days have been survived as the Olympian games. An event, as f.i. your birthday happened to be in the second year of the fifth Olympiade, or two years after so and so won the races.

The Romans first followed this system then adopted it to the one we encounter in the New Testament: events were dated by the reign of governors and consul. Luke, in the first verse of chapter three very precisely dates the beginning of the ministry of John the Baptist: in the 15th year of Tiberias Ceasar, while Pontius Pilate was governor of Judea, and Herod tetrarch of Galilee, Philip tetrarch of Ituraea, Lysanias tetrarch of Abilene and while Anna and Caiaphas were high priests.

Of course that was a very cumbersone way of recording dates and the Romans soon took steps to improve upon it. They introduced the leapyear which added a day to each fourth year so as to keep in step with the sun. They did not bother to bring the calendar in line with the sun and when they started their calendar it was 67 days out.

We also owe them the months as we know them today. The system was introduced during July and that month received its name to honor the emperor Julius Ceasar. Later it was thought that Ceasar Augustus also should have some credit and consequently they named a month after him too. But then, since July had 31 days it wouldn't do to give Augustus only 30 days, so the Romans took one day away from February, adding it to August.

The system didn't work very well at all and there were several serious mix-ups during the next centuries until Pope Gregorius ordered it revised and brought into tune with the sun. This happened in 1585 and gave us the calendar we use today.

At the time of its introduction England felt rather hostile towards Rome and refused to have anything to do with the popish calendar. That is why Great Britain as well as North America struggled on with the old calendar as best they could until at last it was recognized that the new system was actually far superior even though it had been invented by Roman Catholics. And that's why in 1752 England, and with her the entire North American continent finally switched over to the Gregorian calendar.

Today there are several schemes afoot that aim to improve even our nearly perfect calendar. To discuss some of those schemes would take more time and space then we have now. But the matter has been under serious consideration by a United Nations sub-committee and we shouldn't be too surprised if sooner or later some new system is proposed.

THE WORLD OF BOOKS

KITTY MY RIB
by E. Jane Mall
Concordia Publishing House
1963, 173 pp., $3.00.
Reviewed by Evelyn Van Dellen, Hammond, Indiana.

Many books have been written on the life of Martin Luther but there is very little known about his wife Katharine. Mrs. E. Jane Mall, the author of **Kitty, My Rib** spent much time in research on this subject and has given us a fictionalized biography that is worth reading.

Katharine Van Bora was one of twelve nuns directly affected by the preaching of Martin Luther. She felt no ill will to her beloved Church but decried the graft and wickedness which he had exposed. She no longer felt safe and secure in the convent, but rather felt bound and trapped.

Through Martin Luther's assistance the twelve nuns escaped and dispersed to lead entirely different lives. Many of them married the men chosen for them by Luther.

Katharine became a helper in the home of one of his friends. There she had an unhappy experience with a young man who sought to marry her and who because of his father's disapproval reneged on his promise. Later when she had overcome her disappointment and disillusionment, she accepted Martin Luther's offer of marriage.

This story with its rather whimsical title portrays her life as the wife of a famous reformer and fervent preacher.

At first she felt that he had married her so that she could tend his home but as time moved on, she knew their marriage was one of love and devotion, and God blessed their union with children. They were molded to deeper consideration and love for each other and their people by the sorrow that entered their lives with the death of two of their children and many of their close friends and associates.

This story has much the same setting and relates incidents similar to those in **Idelette**, the story of Calvin's wife, written by Edna Gerstner, though they are written each in the author's own style. You will find it an excellent book to read in the Reformation season. It will give you a renewed sense of gratitude to these reformers and their brave helpmeets and most of all to God for having raised people with such staunch convictions and love for Him and His Word.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements ... $3.00
Engagement-announcements ... $3.00
Marriage and anniversaries ... $4.00
Notifications of death ... $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" $0.50 extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thanks to God we are pleased to announce the birth of our first child, a daughter

GAYLENE SUSANNE

Sydney and Jennie Byma (nee Pool)

October 10, 1965.

4 Graham Gardens, Toronto, Ont.

The Lord has again blessed our home with a baby girl

KAREN JOY

Gerald and Wynne Vandezande

Janice Wynne

October 20, 1965 Luke 18:15-17

Rexdale, Ontario
90 Hadrian Drive

Grateful to our Lord, the Giver of life, we are happy to announce the birth of our son

RICHARD ANDREW

A brother for Wesley, Michael and Stephen.

Bill and Ann De Boer

October 17th, 1965.

2131 Churchill Rd., Sarnia, Ont.

FOR ALL YOUR
BOOKS
CARDS
RECORDS
GIFTS
EDUCATIONAL QUARTET GAMES
HOHNER MOUTHORGANS
OR SWISS WATCHES

ASK FOR OUR OWN INTERESTING CATALOGUE TODAY.

Mr. John Eisen
Renfrew Disabled Products
RENFREW, ONT.

We are happy and thankful to announce the birth of our baby girl

SANDRA LYNNE

on Sunday, October 17th, 1965.

Bruce and Vicky Dykstra

London, Ont.

With great joy and gratitude to the Lord we announce the arrival of our little son, and brother

STEVEN GRANT

Born on September 29th, 1965.

A brother for Bob and Laureen.

Mr. and Mrs. Andy Beerda

October 15th, 1965.

Box 95, Smithers, B.C.

The Lord willing, our beloved parents and grandparents

SIEBREN HOFMAN
and
ANN JO DE BOER

hope to celebrate their 35th wedding anniversary on November 4th, 1965.

That our Heavenly Father may continue to bless and spare them for many years to come is the prayerful wish of their thankful children:

Atascadero, Calif., U.S.A.:
Fred S. Hofman
Burnaby, B.C.:
Norman and Jane Hofman
Vancouver, B.C.:
Alex and Tena Van Dalen
Burnaby, B.C.:
Henry and Hilda Klootwijk
and 7 grandchildren.

6868 - 6th Street, Burnaby 1, B.C.

Fleurs de Hollande

EAU DE PARFUM
PARFUM
SAVON
POUDRE

AVAILABLE NOW ACROSS CANADA AT
REXALL'S DRUG STORES
AND ALL OTHER BETTER STORES.
ASK FOR IT BY NAME: "FLEURS DE HOLLANDE"

BOLDOOT
ANNO 1789

ST. CATHARINES, ONTARIO

TRINITY CHRISTIAN REFORMED CHURCH

Church Building and Educational Wing

Sealed Tenders (stipulated sum contract) for a church building of approximately 12,000 square feet will be received by the undersigned delivered by mail or by hand until 4:00 p.m.

Wednesday, November 10, 1965

to the Chairman of the Building Committee, % John D. Hellinga, Minister, 139 Geneva Street, St Catharines, Ontario. Plans and specifications are now available to General contractors only and may be obtained from the office of Kruschen and Dailey, Architect and Engineer, Waterloo Square, Waterloo, Ontario. Telephone 745-2521. Area Code: 519.

A deposit of $50.00 certified cheque, payable to the undersigned, is requested for plans and specifications. Same will be returned when plans and specifications are returned in good condition.

A 100% Performance Bond will be requested.
Lowest or any tender not necessarily accepted.

The Chairman
Building Committee
Trinity Christian Reformed Church,
St. Catharines, Ontario.

CROSS WORD PUZZLE

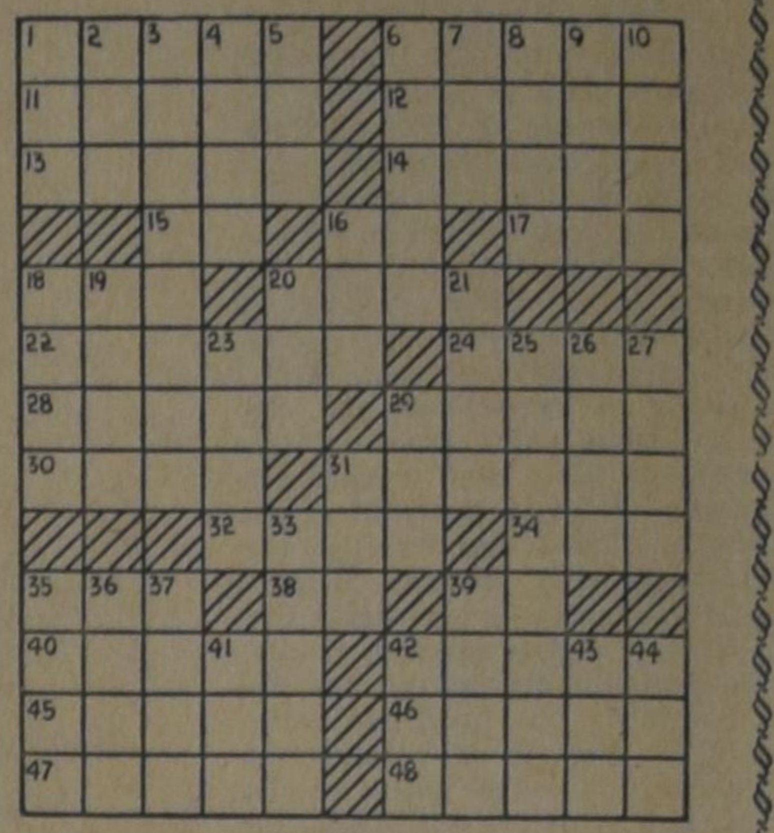

ACROSS
1. Kingly
6. Ball-rope missile
11. Wing-shaped
12. Lift
13. Girl's nickname
14. Frequently
15. Depart
16. Thus
17. Week day: abbr.
18. Tahitian god
20. goals
22. Strata
24. Was in debt
28. Metal tag
29. Relinquish
30. Touch
31. Famous marks-woman
32. Sign of weariness
34. Medicos: abbr.
35. Exclamation
38. Manganese: sym.
39. Article
40. Hebrew prophet
42. Enormous
45. Misfortunes
46. Passage-way
47. Repasts
48. Established

DOWN
1. Hydraulic pump
2. Guidonian note
3. Grotesquely carved water-spout
4. Jason's ship
5. Alkali
6. House-wife's need
7. Simpleton
8. Former coins of Lithuania
9. On the ocean
10. Dis-patched
16. Little girl
18. Norwegian saint
19. Anger
20. Skill
21. Saturate
23. Wriggling
25. Unruliness
26. Always
27. Tunis rulers
29. Pale
31. Possess
33. Accumulate
35. Exclamation
36. Lifted with effort
37. Continent
39. Soprano's big moment
41. Cloth measure
42. Talk
43. Festival
44. Spread to dry

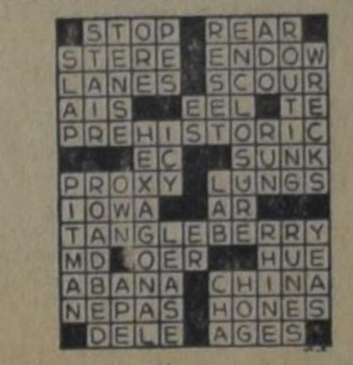

SOLUTION
to previous
Cross Word Puzzle

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(42)

Madeira, 1748. The first-mate of the **Brownlow** looked across the harbour and the years, newstruck at the change in his circumstances since last his ship was moored in those waters. He remembered the sullen despair with which he had then sighted the island, his ostracized misery while while the ship lay in the Funchal Road, the brief agonizing incertitude, then the uncontrolled exultation of his escape from the **Harwich**. He recollected vividly his determination to break loose from all authority — recalled as if it were yesterday the wild days on the **Pegasus** and the nightmare of his enslavement in Guinea.

His mood, which should have been buoyant with gratitude, became progressively depressed. The hopes on which he had been feeding were suddenly deflated by the pressure of present need. Two months since he had seen Mary — twelve more at least until he saw her again — then at the very best, voyage on voyage, separation on separation, and at the worst —

The sigh of his spirit must have made itself audible. He turned at Hardy's laugh, to see his Captain eyeing him quizzically.

"What is the reason for that sight, Mr. Newton? A fair day and fair prospect surely?"

"I scarcely know, Sir. I wasn't aware that I sighed." John had found the former mate of the **Greyhound** most congenial and had been flattered that Hardy claimed so much of his company. Night after night he was invited to the Captain's cabin for cards and wine. As a result he slept later in the morning and, between the Captain's friendship and his administrative duties, the time he had set himself for prayer and reading was constantly scamped or interrupted so that he now had no regular devotions. Nor — for Hardy was completely indifferent — were there any religious observances on board. John kept intending to fix some other time of the day, to take part of the period he had allotted to the study of Latin which he found engrossing. He had promised himself that he would arrange a schedule during the Middle Passage when there would be more leisure. Just now, with the trading season at hand and the boat to prepare for receiving the slaves, any system would be sure to suffer disaster.

"You did. It was the sigh of a man who has been too long off shore. Fortunately the cure is at hand. However, knowing you, I intend to go ashore with you. I value my first-mate's services too highly to turn you loose on this island by yourself."

"I — I don't need —" John hesitated, not knowing how to frame a refusal or to qualify an acceptance. The word homesick would sound foolish on his lips. Hardy had left a wife and two sons in Warrington.

"I know quite well what you need," said the Captain drily. Not at all pleased at Manesty's choice of mate, he had been agreeably surprised at the change which had come over the blasphemous trouble-making young passenger of the **Greyhound**. He put it down to the civilizing effect of England, of prospects for the future, and of a responsible position. He admired the studiousness with which Newton was attempting to repair the greatest gap in a gentleman's education, and was relieved that his subordinate showed no sign of resenting authority. He noticed a greater seriousness, and an absence of the argumentative tendencies which had characterized his previous conversation. But that the change went further, that it could extent to chastity, was a fantastic notion for which the Captain's knowledge of men in general and Newton in particular made him quite unprepared. The type of excursion on which he was presently bent, and on which he intended to include his libidinous young friend, had no association in his mind with his duties as husband and father; still less could he conceive of any scruples in Newton's. But Madeira was a strange place and John was strange to it. Better to keep an eye on him.

"Mr. Blodgett will remain aboard while we go ashore. The boat is ready to cast off, I see. Will you come?"

John opened his mouth to speak, closed it again, gave a quick shrug — at circumstance, at conscience — and followed the Captain over the ship's side into the waiting boat. He needed a trip ashore. He had never visited Madeira. As for the other implications of Hardy's words, there would be time to reject them later.

There was time but he did not reject. And, once the body had known satisfaction after his long abstinence, once the stab of the following morning's conscience had been calloused by the new vigour and duties of the day, the next opportunity was seized without demur and the next awaited with avidity. Departure from the island gave conscience a chance to assert itself, absence of possibility making it easier to resolve on future refusal. He composed several plausible speeches, planned several ways of avoiding invitations which, once given, he was powerless to reject.

Unfortunately the enemy varied his strategy. The ship began to trade at Gambia, taking advantage of their early arrival at the end of the rains. They had not expected to take slaves aboard until Sierra Leone and John was left to hasten the building of barricades while Hardy and Blodgett went ashore. When they returned, he greeted the Captain on deck and approved his purchase: four men, two boys and three women. It was to these that the Captain unnecessarily directed John's attention.

"If that buy is an omen, this will be a good voyage," he said contentedly. "Not a flaw in the three — the second is a bit short but still above average."

John assented and began to assign them to their quarters. The men and boys were taken below and he was wondering whom to trust with the women when Hardy interrupted.

"There's no need to confine the women below — yet, at any rate, Mr. Newton. They can be of use to us in the cabins, for cooking, cleaning — perhaps you can think of other services?"

It required no great exercise of John's imagination to grasp the Captain's meaning. So, for daily service and nightly comfort the three were kept above deck, while in the slow tortuous course of trading down the coast the number of their less favoured sisters gradually increased in the barricade below.

Not that John's life was sybaritic. The very difficulties and dangers to which he was almost daily exposed made him, under the less frequent prickings of conscience, more belligerently inclined to regard his carnal activity both on ship and ashore as natural and, if not right, his right. Hardy was fair in apportioning duties. He took a share in the dangerous shore expeditions, but when the long-boat was to be away for a week's trip up the sounds and to the factories, the first-mate was in charge. Sometimes, from the long-boat to shore, trips had to be made in canoes manned by natives. Twice the canoes capsized in the breakers and John, unable to swim, was dragged to shore, the second time scarcely conscious. Once his party had a near escape from a village which had been waiting to avenge an outrage perpetrated by the last ship hailing from Liverpool.

So they came to Sierra Leone, where the **Brownlow** lay at anchor near the Benanoes, while John took the boat to the Plantanes.

When they rounded the harbour point and headed, at his direction, for Clow's landing, John sat in the bow, why with the pain and relief of memory and contrast. How well he knew the sweep of dazzling sand and low tufted dune and brilliant foliage. Clow's house was just out of view, already hidden by the growth of young palms. He glanced at the blue coat folded or his knees, still fine in spite of several drenchings in salt water, and at his silver-buckled shoes. The last time he had entered the bay — from the other side — he had been a prisoner on Clow's shallop, the very shallop moored ahead to their left. Now he was returning, in fulfilment of the taunt flung at him in utter improbability. Not the master of a ship, true, but next in command. Ah, there was a stir about the landing. Someone, yes, is was Clow himself, was coming down to greet the trading-boat. Embarrassed at the thought of the other's embarrassment, searching for the right, the complaisant word to gloss the situation, he remained in his place while his men secured the boat. Then with an unhurried calm he was far from feeling, he disembarked and faced the man who had cheated him, starved him, derided him, and broken his spirit.

"Mr. Clow, compliments of Captain Hardy of the **Brownlow**, trading from Liverpool, Sir."

Clow recovered from the shock with less difficulty than a more sensitive man. Newton met his clumsy efforts at ingratiation with an ease on which he secretly congratulated himself. He accepted his invitation to the house, and the two moved on up to the shady verandah which he had helped to build. There, while discussing the trade over Clow's best wine, he had a fresh reminder of the reversal of his fortune. P.I. did not appear and an inquiry elicited the information that she was visiting inland. On the whole, he was glad. He would doubtless see her on his next voyage, when his position as Captain would nonpluss her even more. Meanwhile he stretched his legs comfortably and glanced at the swaying pattern of fronds against the sky and was pleased with the world and with himself.

Clow went into the house for some papers and John was alone, when he became conscious of a stir at the far side of the verandah. The servant had brought the drinks was a stranger to him but the faces of the two black women who now stopped and stared were familiar. "Newton," he heared one of them exclaim in blank wonderment, "that's Newton! And look, he has shoes."

"Ay," said the other, "and stockings too!"

Clow's return sent them scuttling off, but John's complaisance was shattered. During his careful negotiations, and his walk down the island to Mr. Williams's house, the thoughts set in motion by the slave's naive comment were serious and humble. Altogether different he was now, master who had been slave, respected who had been despised, full who had been starving, befriended who had been outcast — and with a reasonable hope of attaining the main objective of his life. Outwardly altogether different, was he inwardly not much the same? True, his blasphemy of tongue was silenced. True, he believed in God and was, yes he was, he told himself falteringly, deeply grateful for His mercy and intervention. But how was he showing his gratitude? The cessation of blasphemy was no credit to him. It had left him, almost involuntarily, with his unbelief and his belligerent desire to shatter belief in others. But in what else could he be distinguished from the religiously indifferent Hardy or the amoral Clow or any untaught, lascivious sailor under his command?

Self reasserted itself, squirming with discomfort. "'Thou seest I have more flesh than other men and therefore more frailty'" he quoted, and the feeling of satisfaction at being able to recognize his weakness altered the direction of his thoughts. Falstaff's quibble was not literally applicable to his still spare frame, but it assuredly was to his nature. Mentally he was virgin and monogamous. The satisfaction of his lust had no relationship to his passion for Mary. He was doing the women no harm. If he did not take them, someone else would. If — no, when, he dared not doubt — he married Mary, if and when he could give up a seafaring life, he would be different. Still, he would make an effort at continence, if not abstinence.

Mr. Williams restored the sense of well-being which had been temporarily deflated. He brushed aside John's apologies for his sudden departure from the Kittam factory and was genuinely delighted at his improved status.

"There was nothing else you could have done," he said with more heartiness than John had thought his somewhat dry manner could show. "Mr. McCaig's great fear was that you would not seize the opportunity. Apparently your determination to go black was causing him much concern."

"I had no idea that it mattered to him."

"O, McCaig does not show his feelings. But he felt you as a responsibility. And a heavy one, I believe."

"Is he at the factory now?"

"I expect him almost daily, with a cargo. It will spare your boat a trip perhaps. The Bagru factory should be worth a visit. Two tribes are warring there and you are the first trader to arrive. Meanwhile I have a few that may interest you."

John was shown to his room that night in a state of great contentment. His men had been provided for. The food had been better than he had tasted for weeks; his host had been avid for English news and their talk had branded off from politics to literature, where John was able to discuss with an interesting companion, books he had purchased in England. Now, pleasantly but not excessively tired, stimulated by his host's excellent wine, he stood waiting for the servant to leave.

(To be continued.)